

BİRLİK

Şubat 1979
Sayı 1

TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER KONFEDERASYONU/ YURTDIŞI
TÖK/YD YAYIN ORGANI

TÖK/YD PROGRAM
VE
TÜZÜK TASLAĞI

G İ R İ Ş

Değerli Arkadaşlar!

Kasım 1978'de yapılan ATÖF (Almanya Türkiyeli Öğrenciler federasyonu) 15. Genel Kurul'dan sonra, ATÖF, BTÖF (Britanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu), FTÖB (Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği) temsilcileri ve Avusturya'dan, Amerika'dan gelen dernek temsilcileri bir araya gelerek TÖK-YD (Türkiyeli Öğrenciler Konfederasyonu-Yurt Dışı) Örgütlenme Komitesini kurduk. Aralık ayında yeniden bir araya gelen TÖK-YD Örgütlenme Komitesi, TÖK program ve Tüzüğü hazırlama kararını aldı.

Bizler TÖK program ve Tüzüğü, daha sağlıklı olabilmesi için en geniş anti-faşist, anti-emperyalist kitleler arasında tartışılmasının gerekli olduğu görüşündeyiz. Bu yüzden TÖK Program ve Tüzük taslağını tartışmaya sunuyoruz.

TÖK-YD
ÖK

PROGRAM TASLAĞI

Değerli arkadaşlar,

Bizler ATÖF (Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu), BTÖF (Britanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu), FTÖB (Fransa Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu), Avusturya ve Amerika'dan gelen dernek ve federasyon temsilcileri, Kasım 78'de yapılan ATÖF 15. GK'dan hemen sonra bir araya gelerek TÖK - ÖK (Türkiyeli Öğrenciler Konfederasyonu Örgütlenme Komitesini) kurduk.

TÖK - ÖK 'nin kuruluşu, yurtdışındaki Türkiyeli Öğrenciler Konfederasyonu'nun oluşmasının ilk adımıdır.

TÖK - ÖK 'ni oluşturmadan önce, esas olarak B. Avrupa'da ki emperyalist ülkelerdeki Türkiyeli Öğrencilerin durumu nedir? , yine bu emperyalist ülkelerdeki, Türkiyeli Öğrencilerin ekonomik demokratik taleplerini haklı olarak savunan ve bu talepleri, Türkiye'le halkımızın verdiği halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine bağlı olarak savunan tek tek, federasyon ve derneklerin durumu nedir? Neden daha üst bir örgütlenmeye ihtiyaç duyuldu? Neden Konfederasyon? sorularını kısaca açıklığa kavuşturmaya çalışalım.

Neden Konfederasyonlaşmaya Gidiliyor?

Ülkemizin emperyalizme bağımlı yarı sömürge yarı feodal bir ülke olmasından dolayı, bugün binlerce Türkiyeli öğrenci yurtdışındaki birçok ülkede tahsillerine devam etmek için mücadele etmektedir. Ve yine her yıl yüzlerce öğrenci, Türkiye 'de okuma imkanlarını bulamadıkları için, çeşitli zorluklara katlanarak yurtdışında okuma imkanı aramaktadır. Yurtdışına okumak için gelen öğrencilerin çoğu fakir aile çocuklarıdır. Yurtdışına gelen öğrenciler, okumak için geldikleri ülkelerin sınır kapılarında güçlüklerle karşılaşmaktadırlar. Birçoğumuz ise "Vize ve diğer belgelere ve şartlara" haiz olmadığımız için ülkenize geri gönderilmekteyiz. Bizler için ilk zorluk, okumak için geldiğimiz ülkenin lisanını öğrenmede ortaya çıkmaktadır. Kendilerine "Lisan okulu" adını veren birçok aslında birer soygun yuvası durumundadır. Binlerce Mark ödendiği halde, yüksek tahsil yapmaya yetecek kadar lisan öğretilmemektedir. Yurtdışına okumak için gelen öğrencilerin çoğunun fakir aile çocuğu olduğunu belirtmiştik. Durum böyle olunca da, pek çoğumuz binlerce Mark verip de lisan öğrenemiyoruz olmamakta ve gerekli lisan zamanında öğrenemediğimiz için de, yüksek tahsil yapma imkanımız daha işin başındayken ortadan kalkmaktadır. Lisan öğrenirken karşılaştığımız zorluk, bizler için ne ilk, ne de sondur.

Biz öğrencilerin karşılaştığı bir diğer zorluk ise içinde bulunduğumuz ülkelerdeki, Polisten oturma izini alırken çıkmaktadır. Polis bizlere, düzenli lisan

okullarına gitmeyi, belli bir zaman içinde lisan öğrenin yüksek okula girmeyi, ve öğrenimimizi belli bir zaman içinde bitirmeyi şart koşturmuştur. Bu yurt dışında bulunan biz öğrencilerin pek az bir kısmı burs almaktayız veya ailelerimizden para almaktayız. Büyük çoğunluğumuz, hem okuyup hem çalışmak zorundayız. Durum böyle olunca, ne zamanında lisan öğrenip herhangi bir okula girebilmekteyiz, ne de girdiğimiz okulu belirtilen süre içinde bitirebilmekteyiz. Bunun sonucu polisten gerekli oturma izini almakta zorluk çekmekte ve oturma izini olmadığı için de illegal duruma düşerek binbir güçlüklerle karşılaşmaktayız. Bizler yalnız içinde bulunduğumuz ülkelerin makamlarından engel görmemekteyiz. Bizler aynı zamanda, komprador patron-ağa devletinin yurtdışındaki uzantıları olan konsolosluklardan ve özellikle öğrenci müfettişliklerinden büyük zorluklar görmekteyiz. Yurtdışındaki öğrencilerin problemlerine "yardımcı" olacağını söyleyen öğrenci müfettişlikleri ise, pratikte tam tersini yapmaktadırlar. Pasportlarımızı uzatmak için ve askerlik tecillerimizi yapmak için gerekli belgeleri zamanında göndermemektedirler. Ama diğer taraftan öğrenci müfettişlikleri ilerici - devrimci öğrencileri takip etmekte, onları tespit etmekte ve durumu komprador patron-ağa devletin faşist polisine iletmekte gerçek görevini yerine getirmektedir. Öğrenci müfettişlikleri aynı zamanda "görev" yaptıkları ülkelerdeki polis ile de işbirliğine giderek, devrimci - ilerici kişi ve kuruluşları baskı altına almaktadır.

Biz yurtdışındaki ilerici-devrimci öğrenciler, önümüze çıkan engelleri aşmak, ve bizlere yapılan baskılara ve haksızlıklara karşı örgütlü bir şekilde mücadele etmek için birçok ülkede ve şehirde öğrenci dernekleri kurduk. Ama bizler mücadilemizin pratiğinde şunuda kavradık, ortak menfaatlerimiz için, ortak düşmana karşı ve ortak bir hedefe doğru, tek tek derneklerde mücadele yerine, güçlerimizi bir çatı altında birleştirdik. B. Almanya'da ve B. Berlin'de ATÖF, Fransa'da FTÖB, İngiltere'de BTÖF, içinde örgütlendik ve örgütleniyoruz da. İlerici ve devrimci öğrenciler - örgütlü mücadelelerine, aynı zamanda, Avusturya'da, İsviçre'de, Belçika'da ve Amerika'da da sürdürmektedirler. Bizlerin mücadelesi yalnızca akademik demokratik ve ekonomik talepler için değildir. Biz devrimci öğrenciler, yıllardan beri sürdürdüğümüz haklı mücadelede şunun bilincine vardık: Bizlerin tekrar dönmeyeği yer Türkiye'dir. Bizlerin kurtuluşu halkımızın kurtuluşuna bağlıdır. Kurtuluşumuz ancak, emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodalizmin ortadan kaldırılıp, demokratik halk iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecektir. Yurtdışında sürdürdüğümüz mücadeleyi, halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine tabii kıldık ve kılacağız da.

B. Almanya'da, Fransa'da ve İngiltere'de federasyonlaşmaya, giderek devrimci-ilerici öğrenciler, yurtdışındaki öğrencilerin mücadelesini bir merkezden yürütmek için Konfederasyonlaşmaya gitmenin gerekli olduğu ilk olarak ATÖF 13. Genel Kurulunda gündeme getirildi. Yurtdışındaki öğrencilerin bir konfederas-

yon çatısı altında toplanmasını ve ATÖF Yönetim Kurulunun bu konuda çaba sarfetmesini ATÖF 13. Genel Kurulu karar olarak kabul etti. Konfederasyonlaşma konusunda alınan bu karar, gerek ATÖF içinde örgütlenen öğrenciler arasında ve gerekse, Fransa ve İngiltere'de ki örgütlü öğrenciler arasında geniş ilgi gördü. Diğer ülkelerdeki öğrenciler arasında duyulan bu ilgi sonucu, FTÖB 2. ve 3. genel kurullarında, BTÖF ise kuruluş kongresinde Konfederasyonlaşmaya gidilmesi yönünde kararlar alındı.

İki yılı aşkın zamandan beri konfederasyonlaşmaya gidilmesi meselesi gündemde olmasına rağmen, bu ancak şimdi gerçekleşebildi. Kısaca konfederasyonun kurulmasının neden geciktiğine değinelim. ATÖF'ün 13. genel kurulunda, ATÖF saflarında mücadele eden devrimci öğrenciler, ATÖF'ü bir siyasi kuruluşun yan kuruluşu olarak gören tekkeçileri, ATÖF yönetiminden uzaklaştırarak, ATÖF'ü B.Almanya'daki ve B.Berlin'deki Türkiyeli ilerici devrimci öğrencilerin tek demokratik kitle federasyonu olma yolunda ileri bir adım attılar. İki yılı aşkın bir zamandan beri ATÖF yönetiminde bulunan devrimci öğrenciler, ATÖF'ü gerçekten bir kitle teşkilatı haline getirme ve ATÖF'ün halkımızın demokratik halk devrimi mücadelesini destekleme yolunda olumlu adımlar attı.

Kısaca FTÖB'ün durumuna gelince: 1976 yılı başında, Fransa'daki yurtsever devrimci öğrenciler birleşerek, halk düşmanı sosyal-faşistlere karşı başarı kazanarak, FTÖB'ün yönetimine geldiler. Bu, Fransa'daki öğrencilerin birliğin sağlanması için atılmış başarılı bir adımdı. Fakat bu olumlu adım, birçok hata ve zaafı da içinde barındırıyordu. Birincisi FTÖB'ün yönetimine gelen arkadaşlar henüz demokratik kitle dernekleri anlayışını kavramamışlardı. FTÖB'ün yönetimini bir fraksiyonlar birliği olarak görüyorlardı. Bunun sonucu da çeşitli konularda doğru kararlar alınmıyor ve bunun uygulanmasına da geçilmiyordu. İkinci meselede: Halk düşmanı sosyal-faşistler henüz FTÖB içinde barınıyorlardı. Sosyal-faşistlerin FTÖB içindeki varlıkları, FTÖB'ün birliğini bozuyor, FTÖB'ün çalışmalarına büyük zararlar veriyordu. FTÖB 3. genel kurulu halk düşmanı sosyal-faşistleri, FTÖB'ten atarak, FTÖB'ün devrimci birliğini sağlamış oldu. Yine FTÖB 3. genel kurulu doğru kitle anlayışını onaylayarak bu doğru siyaset temelinde mücadele edecek olan arkadaşları FTÖB yönetim kuruluna seçti.

BTÖF'teki gelişmeler ise kısaca şöyledir: Başında sosyal-faşistlerin bulunduğu İTÖF saflarında ilerici, yurtsever ve devrimci öğrenciler, uzun bir dönem, sosyal-faşist İTÖF yönetimine karşı mücadele yürüttüler. Sosyal-faşistler, İTÖF içindeki yurtsever-devrimci öğrencilerin mücadelesini kırmak için her türlü zorbalığa başvurdu. Sosyal-faşistler defalarca, ilerici-devrimci öğrencilere karşı taşlı, sopalı, bıçaklı saldırılar düzenlediler. Ama her seferinde, sosyal-faşistlerin bu saldırıları geri tepti. Sosyal-faşistler, yurtsever-devrimci öğrencilerin, kararlı mücadelelerini engelleyemediler. Sosyal-faşistlerin giriştikleri her saldırıda, onların faşist yüzünü kitleler daha iyi kavradılar. İTÖF içinde çalışma şartlarının ortadan kalktığını gören ilerici öğrenciler, İTÖF'ten ayrılarak İTÖDKK'yı kurdular.

İTÖDKK'yı kuran arkadaşlar, ayrı bir federasyon kurmak için yoğun bir çalışma içine girdiler. İlerici öğrencilerin önderliğinde, ayrı bir federasyonlaşmaya gitme çalışmaları, sosyal faşistleri iyice kudurttu. Sosyal-faşistler, yeni bir federasyon kurulmasını engellemek için, federasyon kurulmasında aktif görev alan arkadaşlara karşı tuzak kurdular. Sosyal-faşistlerin hazırladığı bir komplo sonucu, devrimci öğrenci Numan Altekin, İngiliz polisinin eline düştü. İki yıla yakın bir zaman İngiliz zindanlarında suçsuz yere, tutuklu bulunan arkadaşı İngiliz polisi İngiltere'den sınır dışı etti. Bu saldırı bile ilerici öğrencilerin federasyon kurmasını engelleyemedi. 2 Temmuz 1978 günü sosyal-faşistler, İngiliz polisi ile birlikte, BTÖF'ün kuruluş kongresine saldırdılar. Bu saldırı sonucu 9 devrimci arkadaş İngiliz polisi tarafından tutuklandı. Sosyal-faşistlerin İngiliz polisi ile ortaklaşa düzenlediği bu saldırı bile, İngiltere'deki ilerici-devrimci öğrencilerin federasyon kurmasını engelleyemedi.

Bugün, gerek ATÖF ve FTÖB'ün doğru demokratik kitle dernekleri anlayışının hakim olması, ve gerekse, İngiltere'deki ilerici öğrenci arkadaşların doğru bir siyasi platformda BTÖF'ü kurmaları, konfederasyonun kurulması için gerekli şartlar bugün yerine getirilmiş bulunmaktadır.

Konfederasyonun kurulması, yurtdışındaki öğrenci-gençliğin mücadelesini bir merkezden yönetecektir. Konfederasyonun kurulması yurtdışındaki öğrenci - gençliğin devrimci birliğini sağlamada atılmış ileri bir adımdır. Konfederasyonun kurulması ile, halkımızın demokratik halk devrimi mücadelesini biz yurtdışındaki devrimci öğrenciler, tek vücut, tek bir yumruk olarak destekliyeceğiz.

Konfederasyonun kurulması, ülkemizdeki Komprador patron - ağa devletinin yüreğine korku sahadacaktır. Yurtdışındaki öğrenci-gençliğin bir konfederasyon çatısı altında toplanması ise, halkımızın bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesinde büyük azim verecektir.

Esas olarak 3 federasyon tarafından kurulan konfederasyon, bizlerin azimli ve kararlı çalışmaları sonucu, bugün 3 olan sayı yarın daha fazla olacaktır. Amacımız yurtdışındaki tüm ilerici-devrimci öğrenci-gençliği, konfederasyon çatısı altında birleştirmektir. Bu görevi yerine getirmekle, halkımıza karşı olan sorumluluğu yerine getireceğiz.

TÖK'ü oluşturacak olan federasyon ve dernekler herşeyden önce yurtdışındaki öğrenci-gençliğin teşkilatlarıdır. Dolayısıyla TÖK'te yurtdışındaki ilerici devrimci öğrencilerin demokratik kitle teşkilatı olacaktır. Bu yüzden TÖK'ün gerek enternasyonal alanda, gerekse Türkiye şartlarında, dünya görüşünü olaylara karşı siyasetini ve tavrını ve mücadele metodlarını, amacını ortaya koymadan önce, genel olarak gençlikten ne anladığını, öğrenci gençlikten ne anladığını ortaya koymaya çalışalım.

Gençlik nedir?

Gençlik kavramı, insan hayatının belirli yaş dönem-

leri ve bu dönemlerin biyolojik özellikleriyle sınırlanmış bir bölümüdür. Gençlik kavramı dolayısıyla, toplumda var olan tüm sınıf ve tabakaların bu yaş çağındaki mensuplarını içine alır.

Toplumdaki sınıflar her tarihi dönemde, içinde bulundukları üretim biçimleriyle belirlenirler. Gençlik, herhangi bir tarihi dönemde, o topluma damgasını vuran üretim biçimlerine göre değerlendirildiğinde, bir bütün olarak bir sınıf teşkil etmediği görülür. Çünkü gençlik, üretimde farklı roller oynayan, birbirinden farklı üretim ilişkilerinde bulunan, sınıfların temsilcilerinden oluşur.

Gençlik bir sınıf teşkil etmemesine rağmen, Gençlik sorunu, sınıf mücadelesi sorunudur. Gerek kapitalist üretim ilişkilerinin en üst düzeye ulaştığı emperyalist ülkelerde, gerekse emperyalist boyunduruk altındaki sömürge, yarı sömürge - yarı feodal ülkelerde, toplumun tümü (eski sınıflı toplumlarda olduğu gibi) insanların sınıflara, yani sömürücü sınıflara, sömürülen ve ezilen sınıflara bölünmüşlüğüne dayanır. Gençlik, işte bu sınıflara bölünmeden soyutlanamaz. Gençlik kavramına giren her fert, sömürücü veya sömüren sınıfların damgasını taşır. Bu anlamda gençliği de üretim ilişkilerinde ve üretim araçları üzerinde oynadıkları role göre ikiye ayırlabilirler. Doğaldır ki, esas olarak sömürülen, baskı gören, gelişmesi engellenmeye çalışılan sınıflar gibi, bu sınıfların gençliği de, yani sömürülen sınıfların gençliği de kendi aralarında farklıdır.

Mesela; varlığı üretim araçları . . . üzerindeki özel mülkiyete taban tabana zıt ve üretim aletleri üzerindeki özel mülkiyeti yok etme temelinde doğan proletaryanın gençliği ile, özü özel mülkiyete hiçte karşı olmayan, fakat iktidara, hakim olan büyük burjuvazi tarafından sömürülen, gittikçe de proletarya saf-larına itilen, baskı altında tutulan, küçük burjuvazinin gençliği arasında fark vardır. Dolayısıyla proletaryanın gençliği ile diğer ezilen sınıfların gençliği arasında sömürü ve baskıyı yok etme mücadelesinde belli bir aşamada aynı olmasına rağmen, öz-de farklıdır.

Kısaca söylemek gerekirse, sömürülen sınıfların gençliği sömürülmekte, işsizliğe, toplumsal çürümeye mahkum edilmektedir.

Varlığı sömürüye dayanan hakim sınıflar, gençliği bir alet, bir sömürü malzemesi olarak görmekte, kendi düzenini sürdürmek için kullanmaktadır.

Ekonomik olarak sömürülen gençlik, bu durumu kırmak için sömürü sistemine karşı çıtmakta, mücadeleye atılmaktadır.

Sömürülen sınıfların gençliği kendi sınıf karakterleri ve sınıf çıkarları doğrultusunda, mücadeleye atılmaktadırlar.

Sorunumuz öğrenci gençlik olduğu için bu konuya özellikle değinmek istiyoruz.

Öğrenci gençlik toplumdaki aydınların en duyarlı bölümüdür. Aydınlar, toplumdaki sınıf çıkarlarını ve siyasal gruplaşmanın gelişmesini en bilinçli ve en kararlı ve en doğru biçimde yansıtan, ifade eden kesimdir.

Aydınların önemli bir bölümü emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ücrete bağımlıdır, onlar da sömürülmektedir, ve ücret kölesidirler. Bu kesim proletaryaya en yakın olan aydın kesimdir. Aydınların çok az bir bölümü hakim sınıfların aleti, birer sömürü aracıdır. Bu bölüm, sömürücü sınıfların sömürüsünden dolayı veya dolaysız pay almaktadırlar. Ve bu bölümün sömürücü sınıflarla çok sıkı bağları vardır.

Aydınların diğer küçük bir bölümü ise, orta sınıf ve tabakalara, mesela ülkemiz şartlarında, orta burjuvaziye tekabül eden bu sınıfın karakterini taşıyan, esas olarak ta bu sınıfa hizmet eden bölümüdür.

Öğrenci gençlik bu üç kategoriye ayrılan bölümlerden birincisine dahildir. Esas olarak ücrete bağımlı bulunmakta ve sömürülmektedir.

Tüm sınıflı toplumlarda olduğu gibi, çağımızda (emperyalizm ve proleter devrimleri çağı) okullar, eğitim kurumları, iktidara sahip sınıfların sınıfsal egemenliğinin araçlarıdır. Sömürücü toplumlarda eğitim, kitapların pratik hayattan tamamiyle kopukluğu üzerinde yükselmektedir.

Toplumun, sınıflara, ezilen, sömürülen ve sömüren sınıflara ayrıldığı bir ortamda, sömürücü hakim sınıflar, okulların amacının bilimleri öğretmek, her yönden eğitilmiş insanlar yetiştirdiği yalanını ilân ederler. Oysa gerçek nedir? Eskiden olduğu gibi bugün de öğrenci gençlik eğitilmekten çok hakim sınıfların, hizmetçileri olarak, onların barışını ve keyfini bozmadan, onlara kâr yaratabilecek şekilde eğitilmektedir. Sınıfsal olarak egemen sömürücüler, öğrenci gençliği sürekli olarak, bir modele göre biçimlenmiş boş bilgileri yutmaya zorlamaktadırlar. Yani okullar sömürücü sınıfların gereksinme duyduğu, hizmetçiler yetiştirmektedirler. Sömürücü hakim sınıflar, bu amaçlarına erişebilmek için, kendi karakteri olan bencilliği, gözü sadece kârı gören, kendine bağımlı köleler yetiştirmeye çalışmaktadır. Eğer bir doktor vs. olursam, başkası bana viz gelir. Eğer patronlara vs. yağ çeker dalkavukluk edersem, onları hoşnut edersem, işimi elde tutar, yükselirim vs. ideolojilerini tüm gençliğe aşılama çalışmaktadırlar.

Yarı sömürge - yarı feodal bir ülke olan Türkiye'de de durum farklı değildir.

Türkiye'de eğitim ve okullar, emperyalizme ve onların uşaklarına hizmet temelinde örgütlenmiştir. Ülkemizde hakim sınıflar, öğrenci gençliği emperyalizme hizmet edecek şekilde eğitmeye çalışmaktadırlar. Bu eğitmeyi, gerek kültürel, gerek siyasi, gerekse ekonomik alanda örgütleyecekler. Okullar, Türkiye gençliğinin gelişmesi, ezilen sınıfların gençliğini geliştirmek için değil, tam tersi, emperyalistlerin ve uşaklarının ihtiyaçlarına, sömürünün ihtiyaçlarına göre varlığını sürdürmektedir. Bunun sonucu, halk gençliğinin çok az bir bölümü, bu okullara binbir zorluk ve çile ile girme olanağı bulabilmektedirler. Her sene yüzbinlerce gençlik, işsizler ordusuna katılmakta, geleceği karanlık, yoksulluk sefalet içine itilmektedir. Okula girebilen halk gençliğinin durumu, giremeyenlerden pek fark-

lı değildir. Türkiye'de, yüksek okullar birer faşist yuvaları haline gelmiştir. Gençlik okuldan çok can derdine düşmüştür. Öğrenci gençlik, içinde bulunduğu bu sömürü, işsizlik, geleceği karanlık, baskı ve faşist terrörden kurtulabilmek için, haklı olarak mücadeleye atılmaktadır.

Ülkemizde faşizm, emperyalizmin bir olgusudur. Ülkemizde faşizm, emperyalizme göbekten bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidar şeklidir. Hakim sınıfların bütün kanatları, gençliği bir yandan baskı ve sömürüye mahkum ederken, diğer taraftan iktidara hakim olabilmek için gençliğin bu durumundan yararlanmaya çalışmaktadırlar. Hakim sınıfların tüm faşist kanatları gençliği, sadece faşist demogoji, çeşitli romantik ajitasyon ve propaganda ile kendine çekmeye çalışmamaktadır. Faşizm aynı zamanda, gençliğin bu durumundan yararlanarak onlara iş temin etmekte, onları beslemek, faşist ideoloji ile eğitmek ve örgütlemeye çalışmaktadır.

Bizlerin durumuna gelince, daha önce bu meseleye değindiğimiz için bir tekrardan kaçınıyoruz.

Sınıflara bölünme kuşkusuz ki siyasi gruplaşmayı da beraberinde getirir. Bu durum baskı ve sömürüye dayalı tüm toplumlarda geçerlidir. Bugün ülkemiz şartlarında sınıfsal olarak bölünmüşlük siyasi olarak bölünmüşlüğü açık bir şekilde yansıtmaktadır. Bu durum kendini öğrenci gençlik içinde de göstermektedir. Bu siyasi bölünmüşlük sınıf mücadelesinin bir yansımasıdır. Türkiye şartlarında, emperyalizm komprador kapitalizmi ve feodalizm zinciri altında ezilen sınıf ve tabakalar bu azgın sömürü ve faşist terrörden kurtulmak için mücadele etmektedirler. Proletarya dışında ezilen sınıflar kendi karakterleri icabı, emperyalizm komprador kapitalizm ve feodalizmi tasfiye edecek, ne ideolojik ne siyasi ne de örgütsel güce sahip değildirler. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kökünden kaldırarak tek devrimci sınıf proletaryadır. Diğer bütün sömürülen sınıflar sömürünün ve özel mülkiyetin temeline karşı değildirler. Bu sınıfların mücadelesinin yönü, baskı ve sömürüyü kaldırmak için, yok olmamak, proletarya saflarına geçmemek için, kendi sınıf varlığını sürdürmek için baskı ve sömürüye karşı mücadeleye atılmaktadırlar.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında proletaryanın önderliğinde olmayan bir devrim, kurtuluş olamaz, er geç kendini emperyalizmin kollarına atmak zorundadır.

Ülkemiz şartlarında da bu ilke geçerlidir. Türkiye gençliğini emperyalizmin, komprador patronların ve toprak ağalarının hizmetçileri olmaktan kurtaracak, okulları, bu sınıfların gereksinme duyduğu sınıfsal egemenlik aracı olmaktan kurtaracak, yüzbinlerce genci okulsuz, geleceği karanlık olmaktan çıkaracak, gençlik üzerindeki sömürüyü, sefaleti, faşist terörü vs. , yerle bir edecek tek yol, proletarya önderliğinde demokratik halk devrimidir.

Toplumdaki tüm emekçi kitlelerin olduğu gibi Türkiye gençliğinin de kurtuluşu emperyalizm, komprador kapitalizminin ve feodalizmin yıkılışı ile olacaktır.

Bizler TÖK içinde örgütlenmiş devrimci Türkiye gençliği olarak gençliğin tüm sorunlarına, bu görüş açısıyla bakıyoruz. Amacımız yurtdışındaki Türkiye gençliğinin, ekonomik demokratik ve akademik taleplerini savunmak ve bu talepleri, Türkiye gençliğini kurtuluşa götürecektir olan demokratik halk devrimine tabi kılmak, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine hizmet edecek şekilde mücadele etmektir.

Çağımızın niteliği

Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Emperyalizm, kapitalizmin en son aşamasıdır. Kapitalizmin emperyalizm aşamasında, içinde barındırdığı çelişkilerin son aşamaya varması sonucu, kendisini yok edecek, proletaryanın önderliğindeki devrimleri gündeme getirmiştir. Bugünkü şartlarda emperyalizmin sosyal emperyalizmin geçici olarak zaferler kazanmasına rağmen, çağımıza damgasını vuran esas akım devrimdir. Yani proletarya önderliğindeki çeşitli sosyal devrimlerdir. Çağın niteliği değişmediği sürece, bu süreç tayin edici karakterini koruyacaktır.

Bugün dünya kesin çizgilerle iki mücadele cephesine ayrılmıştır.

Bugün dünya geriye dönüşü olmayan bir biçimde ve kesin çizgilerle iki cepheye ayrılmıştır. Bu iki cephenin bir tarafında emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik, diğer tarafında ise sosyalist devletler ve proletarya partileri önderliğinde uluslararası proletarya ve ezilen halklar bulunmaktadır. Emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik dünya karşı devrim cephesini oluşturmaktadır.

Emperyalizm asalak çürüten can çekişen kapitalizmdir. Kapitalizmin emperyalizm aşamasında üretimin yoğunlaşması sonucu sermaye tekellerde yoğunlaşmış, sanayi sermayesi ile Banka sermayesi iç içe girerek mali sermayeyi (Finans Kapital) oluşturmuşlardır. Mali sermayeye hakim olan bir avuç asalak zümre, kapitalist ülkelerde iktidarları ellerine geçirerek, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçi kitleler üzerinde mali oligarşinin (Finans oligarşi) diktatörlüklerini oluşturmakla kalmamışlar, bu gelişmenin mecburi sonucu, dünya hegemonyasına, var olan tüm sömürü ve nüfuz alanlarının hakimiyetine yönelmişlerdir. Yine bu gelişimin tabii bir sonucu olarak dünyanın emperyalist büyük güçler arasında paylaşımı esas olarak tamamlanmıştır.

Emperyalizm ham madde kaynaklarına sermaye ihracı demektir. Emperyalizm, gelişmesinin zorunlu sonucu olarak sömürge yarı sömürge ülkelerin tüm zenginliklerini ve ucuz iş gücünü talan etmektedir. Emperyalizm bu sömürü ve talanını bu ülkelerdeki uşak sınıflar vasıtasıyla gerçekleştirmektedir. Emperyalizmin bu hegemonya siyaseti (sömürü ve nüfuz alanlarının tek hakimi olma siyaseti), emperyalistler arası dalaşmayı gittikçe derinleştirmektedir.

Emperyalizm, uluslararası birlikler (Tröstler, karteller, Konsorsiyum, vs.) oluşturarak, emperyalist dünya ekonomisi yaratmışlardır. Emperyalist dünya e-

konomisi, emperyalist dünya sisteminin halkaları olan, sömürge yarı sömürge ülkelere sermaye ihracını yoğunlaştırmıştır. Emperyalizm, bu ülkeleri ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel yönden kendine bağımlı hale getirmiştir. Emperyalizm bu ülkelerin yeraltı yerüstü zenginliklerini talan etmekte, ucuz işgücünü azgınca sömürmektedir. Emperyalizm sömürge, yarı sömürge ülkelerdeki feodalizmle ittifak kurarak, o ülkelerde gelişmekte olan milli nitelikte kapitalizmin önüne set çekmiş, onun gelişmesini engellemiştir.

Emperyalizm, feodalizmde var olan tüccarlar tefeci ve ticaret burjuvazisini kendine bağımlı kılarak komprador tipte bir kapitalizm yaratmıştır.

Sömürge yarı sömürge ülkelerdeki emperyalizme uşaklık eden sınıflar feodal ve komprador tipte (emperyalizme bağımlı olan) kapitalistlerdir. Varlıkları emperyalizmin varlığına bağımlı olan bu sınıflar, karşı devrim cephesinin bir parçasını oluşturmaktadırlar,

Sovyetler Birliği'nde Stalin'in ölümünden sonra , 20. Parti Kongresinde (1956) modern revizyonist Kruşçov kliği, proletarya diktatörlüğü yerine sınıflararsı barışı savundu; emperyalizmin artık nitelik olarak değiştiğini, devrimin artık barışçıl yolla gerçekleşebileceğini savundu; bu klik SB'de devlet iktidarını eline geçirdi. Proleter diktatörlüğünün hüküm sürdüğü devlet iktidarını yıkarak yerine, bürokrat tekelci burjuvazinin faşist (sosyalist maskeli) diktatörlüğünü kurdu. SB'in de sermayenin sosyalist merkezileşmesinin üst düzeyde olması, iktidarı ele geçiren bürokrat tekelci burjuvaziye zorunlu olarak sermaye ihracına, tefeciliğe ve hegemonyacılığa, dünya pazarlarını paylaşmaya itti.

Sosyalist devletlerin özgür istekleri, karşılıklı yardımlaşma ve dayanışma amacıyla kurulan COMECON, Sovyetler Birliği yozlaşması sonucu Rus sosyal emperyalizminin ihtiyaçlarına göre örgütlendi.

Sosyalist bloğu, emperyalist saldırılara karşı korumak amacıyla kurulan Varşova Paktı, bu yozlaşmanın sonucu esas olarak Rus sosyal emperyalizminin yayılmacılığının bir saldırgan aleti haline geldi.

Bugün Sovyetler Birliği bir emperyalist büyük güçtür. Klasik tipte emperyalistlerden şekilde farklılıklar göstermesine rağmen, özü klasik tipteki emperyalist güçlerin özü ile aynıdır. Sosyal emperyalizm, dünya karşı devrim cephesinin bir parçasıdır. Sosyal emperyalizm uluslararası proletaryanın önderlik ettiği devrimlerin, azgın düşmanları arasındadır.

Bugün devrim ve karşı devrim cephelirini, bu iki cephenin ölüm kalım mücadelesini reddeden, dünyayı üçe bölen modern revizyonist "üç dünya" teorisi uluslararası proletaryanın önderlik ettiği hareket içinde yaygınlaşmış durumdadır. Üç ayrı parçaya bölünmüş dünyanın her bir parçasında hem devrim hem de karşı devrim cephesinin güçleri bulunmaktadır. Bu görüş, devrim ile karşı-devrim güçlerini birbirine karıştırma ve bunlar arasında kalın çizgiler çekilmesini reddediyor.

Emperyalizm, "iki süper devlet" anlayışı altında iki büyük emperyalist güç olan, yalnız ABD emperyalizmi ve Rus Sosyal emperyalizmi ne indirgemektedir.

ABD ve "SB" dışında kalan emperyalist güçleri dünya proletaryası ve ezilen halklara ehven-i şer olarak göstermeye çalışmaktadır. Giderek Rus sosyal-emperyalizminin daha saldırgan daha tehlikeli olduğu anlayışını yaymaktadır. Modern-revizyonist karşı-devrimci Teng Hsiao Ping'in Amerika ziyareti bu görüşün pratiğini gayet iyi yansıtmaktadır.

Karşı devrimci "Üç dünya " teorisi emperyalist paylaşım savaşlarını mutlaklaştırıyor. Böyle bir mutlaklaştırma, emperyalist savaşların önlenemeyeceği anlamına gelir. Nasıl olsa emperyalist savaş önlenemez; emperyalist savaş önlemek için devrime kulak asmayalım, görüşünü yaymaktadır. "Üç dünya teorisi" , "ya devrimler savaşı önler, ya da savaş devrimleri doğurur" devrimci tezini inkar etmektedir. "Üç dünya teorisi" "ikinci dünya" diye adlandırdığı (B. Alman emperyalizmi, İngiliz, Fransız, Japon vs. gibi emperyalist güçler) emperyalist ülkelerdeki emperyalist burjuva ile işçi sınıfını aynı kefeye koymakta, emperyalistler arası dalaşmaları gözardı etmektedir. Emperyalizme bağımlı yarı sömürge sömürge ülkeler ile Sosyalist ülkeler "üçüncü dünya" diye adlandırılarak, aynı kefeye konmaktadır. Sömürge yarı sömürge ülkelerin hakim sınıfları (Komprador burjuvazi ve toprak ağaları) devrimci gösterilmeye çalışılmaktadır.

Modern-revizyonis "Üç dünya teorisi", emperyalist ülkelerdeki sosyalist devrimi, yarı sömürge yarı feodal ülkelerdeki devrime bağımlı kılmaktadır. "Üç dünya teorisi", dünya devriminin stratejisi haline getirilerek, devrimin tek tek ülkelerde, emperyalist zincirin en zayıf halkasından kırılacağı devrimci tezini inkâr etmektedir.

"Üç dünya teorisi"nin uluslararası alanda başını modern-revizyonist Çin yöneticileri çekmektedirler. Bu modern-revizyonist karşı-devrimci Teng-Hua klikleri, Mao Ze Tung' un ölümünden sonra devlet iktidarını tamamiyle ele geçirdiler.

Bu modern-revizyonistler ve enternasyonal alanda "Üç dünya"cular, devrime değil karşı-devrime hizmet etmektedirler. Bunlarda, dünya proleter devrim süreçlerinin karşısına bir engel olarak dikilmektedirler.

Bu karşı-devrim cephesine karşı, başını uluslararası proletaryanın çektiği devrim cephesi bulunmaktadır.

Sosyalist devletler, devrimlerle emperyalist zincirin halkalarından kopmuş proletaryanın iktidara hakim olduğu devletlerdir. Sosyalist ülkelerde, proletarya iktidarı hüküm sürmekte, proletarya önderliğinde sömürünün temeli ortadan kaldırılmakta, sosyalizm inşa edilmektedir. Yeni insanın yaratılması için her alanda sınıf mücadelesi sürdürülmektedir. Sosyalizmi inşa eden devletler, emperyalizmin sosyal emperyalizmin ve her türlü gericiliğin temellerini kökünden sarsmaktadır.

Kapitalizmin en üst aşaması olan emperyalist, sosyal emperyalist, modern revizyonist yeni burjuvazinin hakimiyetinde olan ülkelerde işçi sınıfı sosyalist devrim için mücadele etmektedir. Bu ülkelerde işçi sınıfının verdiği mücadeleler emperyalizmin sosyal emperyalizmin ve her türden gericiliğin te-

mellerini sarsmaktadır.

Emperyalizme ve sosyal emperyalizme bağımlı ülkelerde ezilen halklar da proletaryanın önderliğinde ayaklanmakta, ulusal ve sosyal kurtuluş için silaha sarılmaktadırlar. Ezilen halkların işçi sınıfı önderliğinde verdiği mücadeleler, karşı-devrim cephesini hedeflemekte ve bu cepheyi yıkmaya yönelmektedir.

Sosyalist ülkelerdeki sosyalizmi inşa mücadelesi, kapitalist ülkelerdeki sosyalist devrim mücadelesi yarı sömürge ülkelerdeki demokratik halk devrimi mücadelesi birbirine kopmaz bağlarla bağlı proletaryanın önderliğinde yürütülen mücadelelerdir.

Bu mücadeleler, bir bütün olarak emperyalizm sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğe yönelmekte, dünya karşı-devrim cephesini kökünden kazımayı hedeflemektedirler. Birine indirilen darbe, hepsine indirilen bir darbedir.

TÖK Türkiye gençliğinin bir parçası ve devrimci bir teşkilat olarak, emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğe karşı başını uluslararası işçi sınıfının çektiği dünya devrimci cephesi saflarında olduğunu açıklar.

Günümüzde emperyalist savaş tehlikesi vardır

Emperyalizm var olduğu sürece, emperyalistler arası savaşlar da var olacaktır. Emperyalist savaş tehlikesi kaçınılmaz olarak var olacaktır. Çünkü emperyalist savaşlar, emperyalist güçlerin pazar dalaşması ve hegemonya mücadelesi, sınırsız egemenlik için verdikleri mücadeleden kaynaklanıyor. Emperyalist savaşlar, dünya pazarlarının yeniden paylaşılmasının zorunluluğundan kaynaklanıyor. Bu zorunluluğun kaynağı, kapitalizmin dengelessiz, sıçramalı gelişmesidir. Bu gelişmenin özü, kapitalizmde sermayenin zorunlu olarak büyümeye mecbur olmasında yatmaktadır.

Kapitalizm, en son aşaması olan emperyalizme, sermayenin zorunlu olarak büyümesi ile erişmiştir. Emperyalizm aşamasında kapitalizm, daha çok sermaye ihrac etme ve hammadde kaynaklarını talan etme yöntemine dönuştü. Bu dönüşme, emperyalist ekonominin daha yoğun bir sömürü ağına ihtiyaç duydu. Tekelci sermayenin sınırsız egemenliğine engel olabilecek herhangi bir ekonomik ve siyasi buhran emperyalist ekonomiyi temellerinden sarsmaktadır. Emperyalist ülkelerde meydana gelen bir buhran emperyalist sistemi buhrana sürükleyebilmektedir. Emperyalistler düştükleri buhrandan geçici olarak kurtulabilmek için, kaçınılmaz olarak nüfuz alanlarını genişletmelerini beraberinde getirir. Bu durum, daha önce paylaşılmış alanları yeniden paylaşmayı zorunlu kılar.

Hiç bir emperyalist güç hakim olduğu sömürü ve nüfuz alanları ile yetinmez. İster paylaşımından kârlı çıksın isterse zararlı. Sömürü ve nüfuz alanları paylaşımından kârlı çıkan emperyalist güç elde ettiği pazarlarla yetinmez. Bu paylaşımından zararlı çıkan, yenik çıkan emperyalist güçler, tekrar ayakları üzerine dikilmek, kaybettikleri alanları ele geçirmek

için mücadele edeceklerdir. Yani hegemonya, paylaşım mücadelesi emperyalist sistem varlığını sürdürdüğü sürece var olacaktır.

Tarih şunu gösteriyor ki, proletarya önderliğindeki devrimler emperyalist zincirin halkalarını teker teker koparmaktadırlar. Bu durumda emperyalistlerin sosyal emperyalistlerin sömürü ve nüfuz alanları git-tikçe daralmaktadır. Diğer taraftan başını uluslar arası proletaryanın çektiği dünya devrim cephesi, emperyalist sistemin köküne kibrit suyu dökmekte, emperyalist sistemi yok etmeyi hedeflemektedir.

Emperyalist devlet ve tekellerden koparılan bu nüfuz alanları emperyalistler arasındaki dalışmaları keskinleştirmektedir.

Günümüzde emperyalist savaş tehlikesi mevcuttur. Bu durum emperyalizmin özünden kaynaklanmaktadır. Tüm emperyalist güçler, her geçen gün yeni bir emperyalist dünya savaşı için en modern silahlarla dişine tırnağına kadar silahlanmaktadırlar. Bugünkü durumda, dünya hegemonyası uğruna dalışan güçler emperyalist büyük güçlerdir. Bu emperyalist büyük güçler ABD emperyalizmi, Rus sosyal emperyalizmi, B.Alman, İngiliz, Fransız, Japon emperyalist güçleridir.

Bu emperyalist büyük güçler dünyanın yeniden paylaşılmasını talep etmektedirler. Bu emperyalist büyük güçler, NATO ve Varşova Paktı gibi esas olarak iki cephede örgütlenmektedirler. Emperyalist büyük güçlerin bu iki emperyalist paktta birleşmeleri, onların esas olarak iki koalisyon şeklinde birleştiği anlamına gelmemelidir. Bu günkü şartlarda NATO içinde örgütlenen batılı emperyalist büyük güçler NATO içindedir. Mesela NATO'da öne çıkan ABD ile B.Alman emperyalizmi NATO'da tek söz sahibi olmak için dalışıyorlar. Bu durum kendini "Avrupa Ekonomik Topluluğunda" da gösteriyor. B.Alman emperyalizmi AET'nin tek hakimi olmak için batılı emperyalist güçlerle kıyasıya mücadele içindedir.

Kısaca, emperyalist büyük güçler, iki askeri paktta teşkilatlanmaları, güçlerini birleştirmeleri, bu paktlar arasında ve tek tek paktlar içindeki, emperyalist büyük güçlerin birbirleriyle dünya hegemonyası için dalışmadığı anlamına gelmemelidir.

Bugünkü şartlarda emperyalistlerin hızla silahlanması emperyalist savaş tehlikesinin arttığı bir belirtisidir. Emperyalist savaşlardan, dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların şu veya bu şekilde hiç bir çıkarı olmadığı gibi, emperyalist savaşlar milyonlarca emekçinin hayatına mal olmaktadır.

Şaşıta uluslar arası proletarya olarak üzere ezilen halkların çıkarı ülkelerinin emperyalizm zincirinin halkalarının kırılmasındadır. Verilen devrim mücadeleleri, böyle haksız bir savaşı önlemeye gücü yetmezse, yani halkların kararlı ve demokratik ve devrimci mücadeleleri sonucu yeni bir dünya savaşının patlaması ertelenemezse, dünya devrim cephesinin görevi emperyalist savaştan yararlanmaktır. Emperyalist savaşların çıkmasını önlemek veya en azından geciktirilmesini sağlamak için günümüzde esas akım devrimi savunmak kaçınılmaz bir görevdir. İçinde bulunduğumuz şartlarda savaş esas akım haline gelmiştir, savaş önlemek için esas görev devrim mücadelesini derinleştirmektir.

TÖK emperyalist savaşlara karşı çıkar. TÖK emperyalist savaşların kararlı düşmanıdır. TÖK emperyalist savaş konusunda Türkiyeli öğrencileri uyarır, gençliği enternasyonalizm ruhuyla eğitmeyi kendine görev sayar. Emperyalist savaşın ya devrim ile örenebileceği ya da savaşın devrimlere yol açacağı bilincinde olarak gençlik yığınları içinde enternasyonal dayanışmayı güçlendirir.

TÖK emperyalist savaşa karşı, başta sosyalist ülkelerin gençliği olmak üzere dünya devrimci gençliği ile dayanışma içinde olduğunu açıklar.

EMPERYALİZMİN GENEL SİYASİ EĞİLİMİ FAŞİZMDİR

Kapitalizmin feodalizme karşı iktidar mücadelesinde, kapitalist üretim ilişkilerinin bir yansıması olan siyasetinde 'özgürlük, eşitlik, kardeşlik' siyasetini savunuyordu. Bu sloganlar, kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesinin ve hakimiyetini kurabilme isteğinin doğal sonucuydu.

Kapitalizm iktidara hakim olduğu ülkelerde hızla gelişti. Bu zorunlu gelişme, kapitalizmi emperyalist aşamaya ulaştırdı. Burjuvazi, artık serbest rekabetçi kapitalizmin burjuvazi olmaktan çıkmış, emperyalist aşamanın tekelleşen burjuvazisine dönüşmüştü. Kapitalizmin emperyalizm aşamasında burjuvazi, serbest rekabetçi dönemin siyasetini bir kenara fırlatarak yerini tekelleşen burjuvazinin sınırsız egemenlik, zorbalık ve baskı siyasetine terkeder. Çünkü emperyalizmin iktisadi yapısı bu siyaseti uygulamayı zorunlu kılmaktadır. Emperyalizmin genel eğilimi, sınırsız zorbalık, yani faşizmdir.

Dimitrof, faşizm nedir sorusuna şöyle cevap veriyor: "Faşizm mali sermayenin hakimiyetidir" (Seçilmiş Eserler Cilt 1 s. 159) ve devam ederek;

"Faşizmin iktidara gelmesi, bir burjuva hükümetinin yerine, başbayağı başka bir hükümetin gelmesi değil, bilakis, burjuvazi sınıf hakimiyetinin bir devlet şekli olan açık terörcü diktatörlüğün almasıdır" (age)

Emperyalist burjuvazi, sınıf hakimiyetinin bir devlet şekli olan faşizmi çeşitli dönemler uygulamıştır ve uygulama eğilimindedir.

Tekelleşen burjuvazinin faşizmi uygulaması, içinde bulunduğu şartlara bağlı ve ülkenin tarihi, sosyal ve ekonomik şartlarına göre, milli niteliklerine ve uluslararası şartlara göre çeşitli şekiller göstermektedir. Emperyalist burjuvazi, patlak veren ekonomik ve siyasi buhranın şiddetlenmesinin ve emekçi kitlelerin devrimci mücadelesinin geniş boyutlara ulaşmasıyla birlikte içinde bulunduğu bu ekonomik ve siyasi buhrandan ve iktidarını tehlikeden çıkarmak için, kurtuluş yolunu, faşist diktatörlüğe başvurmakta görür. Buhranın bütün yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkmaya çalışır.

Emperyalist burjuvazi, içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi buhrandan sıyrılabilmek için, dünya pazarlarının tek hakimi olma amacıyla emperyalist savaşı kışkırtarak ezilen halkları sömürgeleştirmek için faşist diktatörlüğe ihtiyaç duyar.

Stalin emperyalist burjuvazinin neden faşizme ihtiyaç duyduğunu şöyle açıklıyor :

"Almanya'da faşizmin zaferi, sadece işçi sınıfının zayıflığının belirtisi ve faşizme yol açan sosyal demokrat partinin işçi sınıfına ihanetinin sonuçları olarak görülmemelidir; aynı zamanda burjuvazinin zayıflığının belirtisi; burjuvazinin iktidarını parlamentarizm, ve burjuva demokra-

sisi ibi eski yöntemlerle sürdüremediğinin dolayısıyla iç politikasında terörist yönetim yöntemlerine başvurmak zorunda kaldığının belirtisidir."(SBKP(B) Tarihi s. 355)

Faşizm finans kapitalin emekçi kitlelere karşı girdiği en gaddar saldırdır.

Birinci emperyalist paylaşım savaşından sonra Almanya, İtalya, Japonya vs. emperyalist ülkelerde emperyalist burjuvazi, emperyalist sistemin içine düştüğü ekonomik ve siyasi kriz, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin devrimci mücadelesinin geniş boyutlara ulaşmasıyla faşist diktatörlüklerini kurdular.

Faşizm, emekçi kitlelerin ihtiyaç ve isteklerini demogoji ile istismar ederek, iktidar olmuştur.

Bu ülkelerde faşizm iktidara gelirken işçilere daha yüksek ve yaşam koşulları vad etti. Fakat gerçekte işçi sınıfına daha düşük dilenci hayat seviyesini getirdi. İşsizliği yok edeceğini söyledi. Bu vaadin yerine açlığı, sefaleti ve köle emeğini getirdi. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin, kanlı mücadelelerle kazandığı her türlü ekonomik, demokratik haklarını silip süpürdü. Grev hakkını kanla kaldırdı. Emekçi kitlelerin geri bilinç düzeylerinden faydalanarak, faşist teşkilatlarda örgütledi. Kendi ideolojisi olan ırkçı, faşist ideolojisini hakim kıldı. Faşizm, emekçi gençliğe parlak gelecek vaadetti. Fakat gençliği çalışma kamplarına sürdü, faşist ideoloji ile eğiterek, askeri olarak silahlandırdı.

Dar gelirli memurları, tekelci sermayenin baskı, terör ve sömürü kollarına attı.

Faşizm, fakir köylünün borçlarını, kiracılığı kaldıracığını, topraksız köylüye toprak dağıtacağını vaadetti. Oysa gerçekte faşizm, köylü kitlelerini büyük çiftlik sahipleri tarafından ilğine kadar sömürüsünü gerçekleştirmeleri için baskı ve terörü getirdi.

Faşizm, tarihin bugüne kadar işkence tezgahlarını, milyonlarca emekçinin katledildiği gaz odalarını, çeşidi belirsiz cinayet, katliam, zulüm, işkence metodlarını getirdi.

Faşizm, ideolojik alanda emperyalist burjuvazinin sömürüsünün bir ifadesi olan , ırkçı şöven faşist ideolojiyi, dünyaya hakim kılmayı getirdi.

Faşizm, kendi milletinden, kendi ırkından olmayan kitleleri yok etmeyi, köleleştirmeyi görev bildi.

Faşizmin emekçi kitlelere karşı girdiği canavarlıklar, yazmakla bitmez, ciltleri tutar.

Faşizm, bütün bunları ne için yaptı?

Faşizm, emperyalist sermayenin sınırsız hakimiyetini kurmak, emperyalist sermayenin ihtiyaç duyduğu azgın sömürüyü perçinlemek için yapmaktadır.

Faşizmin önüne geçmenin tek yolu vardır. O da proletarya önderliğinde tüm emekçi kitlelerin çelikten birliği.

Eğer proletarya tüm emekçi kitleleri, faşizme karşı seferber ederse, bu ve buna gücü yeterse, faşizmin önüne geçilebilir.

Bugünkü şartlarda emperyalizm, sosyal emperyalizm, ekonomik ve siyasi krizin girdabına doğru hızla ilerlemektedir.

Buna paralel olarak, emperyalist ülkelerde, faşizme doğru gelişme hızla katedilmektedir. İşçi sınıfının canı ve kanı pahasına kazandığı her türlü haklar, adım adım rafa kaldırılmaya çalışılmaktadır. Özellikle de B. Almanyada devrimci teşkilatlar, yürüyüşler yasaklanmakta, devrimci leri, hücrelerde 'intihar' ettirmektedir. B. Alman tekelci

burjuvazisinin kendine karşı gelişen emekçi kitlelerin ve devrimci harekete karşı hiç tahammülü yoktur. Polis devleti olma yolunda hızla ilerlemektedir. B. Alman emperyalizmi, içte faşistlenmeyi adım adım gerçekleştiren, dışta da 'barışçı' maskesini yüzden çıkarmaktadır.

Emperyalizm, (sosyal emperyalizm) var oldukça, faşizm; sosyalist maskeli sosyal faşizm var olacaktır. Faşizmin bir bütün olarak ortadan kalkması, emperyalist sistemin ortadan kalkmasıyla olacaktır.

Biz, yurtdışındaki devrimci öğrencilerin görevi, uluslararası alanda faşizmi teşhir etmek, faşizmin adım adım ilerlemesine karşı devrimci saflarda mücadele etmektir.

TÜRKİYE YARI SÖMÜRGE YARI FEODAL BİR ÜLKEDİR !

Ülkemiz emperyalizme bağımlı yarı sömürge yarı feodal bir ülkedir. Emperyalizm bu gibi ülkelere girerken, var olan feodalizmi kısmensinde olsa çözer. Emperyalizm girdiği ülkelere; kapitalist üretim ilişkilerini beraberinde taşır. Ama emperyalizmin getirdiği kapitalist üretim ilişkileri; böyle ülkelerdeki feodal üretim ilişkilerini bütünü ile tasfiye etme doğrultusunda değildir. Emperyalizmin amacı; girdiği bu gibi ülkelerin yeraltı, yerüstü zenginliklerini ve ucuz işgücünü sömürmek talan etmektir. O ülkeyi nüfus alanına katmaktır. Emperyalizm kapitalist üretim ilişkilerini işte bu temelde getirir. Oysa iç dinamiği ile gelişen kapitalizmin karakteri feodalizmi tasfiye etmek, kapitalizmi hakim kılmaktır.

Emperyalizm yarı sömürge yarı feodal ülkelere girerken esas olarak milli nitelikte kapitalizmin gelişmesini önler. Emperyalizmin geliştirdiği kapitalizm; tamamıyla kendisine göbekten bağımlı; kendi ihtiyaçlarına göre örgütlediği kapitalizm; komprador kapitalizmdir. Komprador kapitalizmin gelişmesi feodalizmi yıkmaya temelinde değildir. Bilhassa emperyalizmin girmesiyle, komprador kapitalizmiyle feodaliz üretim ilişkileri iç içe girer. Feodalizmin kısmende olsa çözülmesiyle birlikte, emperyalizme bağımlı kapitalizmin oluşturduğu sosyo ekonomik bir yapı söz konusudur.

Türkiye işte böyle bir süreci izleyen yarı sömürge yarı feodal yapıya sahip bir ülkedir.

Türkiye'de faşizm; Ülkemizin sosyo ekonomik yapısından kaynaklanıyor. Bu yapı emperyalizmden soyutlanamaz. Emperyalizm Türkiye gibi ülkelere girdiği zaman; bu ülkelere burjuva demokrasisini getirmez. Burjuva demokrasisini getirmesi bir yana; gelişmesini var gücüyle engeller. Emperyalizm kendine bağımlı hale getirdiği bu ülkelerde; burjuva demokrasisinin kurumları devrim sonucu kurulmamış olduğu için, kendi sınırsız egemenliğine, sınırsız zorbalığına uygun yöntemini yani faşizmi getirir. Emperyalizmin getirdiği bu yöntem; feodalizmin kırbağı ile kaynaşır. Bu ülkelerdeki hakim sınıflar burjuva demokrasisini değil faşizmi uygular.

Ülkemizde faşizm emperyalizme uşaklık eden komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidar şeklidir.

Ülkemizde faşizm her zaman parlamenter maskeli olmuştur. Parlamantonun görevi; faşizmin yüzünü halktan ve dünya kamuoyundan saklamaktır. Ülkemizde faşizm sürekli olarak var olmuştur. Ülkemiz şartlarında devamlı var olan ekonomik ve siyasi krizin daha da derinleşmesi ve emekçi halkın devrimci mücadelesinin yükselmesiyle; hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin daha da sertleşmesiyle; faşizmin te-

rörü daha da yoğunlaşmış, çok sınırlıda olsa; emekçi kitlelerin kazandığı demokratik kırıntılar yok edilmiştir. 12 Mart faşist askeri darbesiyle böyle olmuş; faşist CHP'nin ilan ettiği 13 ildeki sıkıyönetim şartlarında da böyle olmaktadır.

Türkiye'de faşizm; emperyalizme uşaklık eden hakim sınıfların bir bölümünün iktidar şekli değil, bir bütün olarak komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidar şeklidir.

Türkiye'de faşizmin tonları arasında tercih yapmak veya ülkemizde faşizmin uzaklaşmasını Demirel'in, Türkeş'in iktidardan uzaklaşması olarak görmek bugünkü şartlarda, Emperyalist uşağı faşist CHP'yi halkımıza ehven-i şer olarak göstermek bizzat faşizme hizmettir.

Bugün emperyalizme, sosyal emperyalizme bağımlı komprador patronların ve toprak ağalarının siyasi temsilciliğini yapan partiler Amerikancı AP, MHP, MSP B.Avrupadaki emperyalist güçlerin, özellikle B.Alman emperyalizminin siyasi temsilciliğini yapan CHP ve Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını yapan sosyal faşist sahte "TKP", TİSP, TİP vs. partilerdir, bu partiler faşist partilerdir.

Faşizm şu veya bu siyasetin varlığına veya yokluğuna bağlı olan bir olgu değildir. Faşizm ülkemizin yapısından (yarı sömürge yarı feodal) kaynaklanan bir olgudur. Bu yapı ve bu yapının varlığı ile varlığını sürdüren komprador patronlar ve toprak ağaları hüküm sürdükçe faşizm şu veya bu şekliyle var olacaktır.

Faşizmin bu yapısı kazanılan kısmi; sınırlı demokratik haklardan yararlanılmamasını ve ona karşı en geniş demokratik hakların savunulmamasını beraberinde getirmez. Faşizmi Türkiye şartlarında da emekçi kitlelerin devrimci mücadelesiyle geriletme mümkündür. Emekçi kitlelerin can pahasına kazanılmış bu hakları korumak genişletmek başta Türkiye proletaryası olmak şartıyla halkımızın devrimci mücadelesiyle mümkündür.

Türkiye'de faşizmi yıkmak bir devrim meselesidir. Faşizmin yıkılması ancak Türkiye proletaryası önderliğinde demokratik halk devrimi ile gerçekleşir. Ülkemizden emperyalizm defedilmedikçe komprador kapitalizmi ve feodalizm tasfiye edilmedikçe faşizm var olacaktır.

Biz Türkiyeli gençliğin kurtuluşu, Türkiye'de faşizmin yıkılması bağımsız demokratik Türkiye'nin kurulmasıyla olacaktır.

TÖK faşizme karşı halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi saflarında olduğunu ve bu mücadeleye omuz verdiğini açıklar.

Yaşasın halkımızın halk demokrasisi ve Bağımsızlık mücadelesi

Ülkemiz emperyalizme bağımlı yarı sömürge yarı feodal bir ülkedir. Bu sosyo-ekonomik yapı, emperyalizmin adım adım 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren Osmanlı imparatorluğuna girmesiyle başlamıştır. 2. Dünya savaşından sonra ülkemiz yer yer emperyalistler tarafından işgal edilmiş, ve ülke sömürge yarı sömürge yarı feodal bir karakter kazanmıştır. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları önderliğinde yürütülen "Kurtuluş savaşı" ile ülke emperyalizme bağımlı yarı sömürge yarı feodal bir ülke olarak "Türkiye Cumhuriyeti" olarak tarih sahnesine çıkmıştır. "Kurtuluş savaşı"ndan sonra 1950 ye kadar iktidara Kemalist diktatörlük hakimdir. Kemalist diktatörlüğün tek partisi CHP'dir. Hakim

sınıf klikleri bu dönemde CHP içinde örgütlenmiştir. CHP batılı emperyalist büyük güçlerin özellikle Alman emperyalizminin sadık uşak partisidir. Kemalist diktatörlük, işçiler, köylüler, şehir küçük burjuvazisi, küçük memurlar, demokrat aydınlar üzerinde askeri faşist bir diktatörlüktür. Kemalist diktatörlük şartlarında, işçilerin ücret uğruna yürüttüğü, örgütlenme uğruna, her türlü ekonomik ve demokratik talepler uğruna yürüttüğü mücadeleler kanla bastırılmış, yoksul ve orta köylüler, toprak ağaları, tefeci tüccarlar tarafından azgınca sömürülmüş, toprakları gaspedilerek, topraklarından sürülmüş, jandarma dipçiği, faşist terör ile köylünün toprak uğruna yürüttüğü mücadeleler kanla bastırılmıştır. Kemalist diktatörlük tarihi, Türk olmayan, özellikle Kürt milleti üzerine milli zulüm tarihidir, Kürt milleti üzerine uygulanan katliamlar tarihidir.

2. Dünya savaşından sonra, 'demokrasi' havarisi kesilen ABD emperyalizminin sadık uşak partisi DP, halkımızın faşist Hitlerci CHP'sine karşı kin ve nefretini kendi iktidarı yararına kanalize etmeyi başararak 1950 de iktidara gelmiştir. ABD emperyalizminin uşakları muhalefetteyken "hak" "hukuk" "adalet" demogojileri ile "demokrasi" havarisi kesilmişler, iktidara geldikten sonra 1940'ların faşist CHP'sini aratmamışlardır. Halkımızın, sömürü ve baskıya karşı mücadelesini bastırmada faşist terörü uygulamayı kendisine görev bilmişlerdir.

Kemalist diktatörlüğün faşist CHP'si 1950'lerin ortasından itibaren, DP'nin halk üzerinde uyguladığı faşizme karşı 1946'dan sonra DP'nin yolunu tutarak "hak" "adalet" "hürriyet" diye bağırarak halkı kendi iktidarlara için kullanmaya çalışmışlar, 27 Mayıs 60 askeri darbesiyle iktidara hakim olmuşlardır.

Batılı emperyalist güçlerin, özellikle Alman emperyalistlerinin uşağı CHP, bu dönemde halkın büyük boyutlardaki mücadelesini hemen bastırma yoluna gitmez, ilk önce onu zayıflatıp daha sonra boğmayı dener. Kısa bir süre sonra halk yığınlarının huzursuzlukları artmış, CHP giderek halkın desteğini kaybetmeye başlamıştır.

1965 seçimlerinde, 27 Mayıs darbesiyle iktidardan düşürülen amerikancı kanat AP'yi oluşturarak yeniden iş başına gelir. Hakim sınıflar arası çelişkiler, bazen uzlaşan, bazen kızıışan bir şekilde sürüp giderken 1960'ların ikinci yarısından itibaren halkımızın kendiliğinden gelişen mücadelesi yükselmeye başladı.

Halkımızın çeşitli kesimleri, faşist amerikancı Demirel hükümetinin baskılarını, her gün artan hayat pahalılığını, ücretlerin dondurulmasını, tarım ürünlerindeki taban fiyatlarının düşürülmesini, dolaylı vergilerin artmasını, omuzlarında hissediyor bütün bunlara karşı direnişe geçiyordu. İşçi sınıfının ücretlerin artması, iş güvenliği vs. gibi ekonomik talepler uğruna gelişen mücadelesi, kısa zamanda siyasi nitelik kazanıyor, grevler, fabrika işgalleri, yürüyüşler şeklinde kendini gösteriyordu. Faşizm, işçi sınıfımızın giriştiği her türlü eylemleri, polisi jandarması ile bastırmaya çalışıyordu. İşçi sınıfının, faşist teröre rağmen, mücadelesi gittikçe yükseliyordu. Komprador patronlar, işçi sı-

nifinin bu gelişen mücadelesinden ödleri kopuyor, işçi sınıfının sendikal örgütlenmesini önleyebilmek için, sendika kurmayı, sendikaya üye olmayı yasaklayan kanunlar hazırlıyorlardı. Bu faşist kanun tasarisına karşı 15 - 16 Haziranda işçi sınıfının kendiliğinden gelişen mücadelesi doruk noktaya ulaşıyor, komprador patronların ve toprak ağalarının yüreğine korku salıyordu. 15-16 Haziranda işçi sınıfı sendika ağalarının hapsedmek istediği birkaç taleple kalıyor, "kahrolsun emperyalizm" "bağımsız Türkiye" "Femirel istifa" gibi açık siyasi taleplerle, komprador patron-ağa devletinin karşısına dikiliyordu.

Toprakları, toprak ağaları, tefeci, tüccar, faizci, ipotekçiler tarafından gaspedilen, bir iki karış toprağını satmak zorunda bırakılan, topraklarından zorla sürülüp atılan, borçlarını ödeyemediği için topraklarına el konulan, ürün dalda iken, borcunu ödemek karnını doyurmak için satmak zorunda bırakılan daha nice yoksul ve orta köylülerin, toprak uğruna yürüttüğü mücadeleler 60'ların sonlarında büyük boyutlara ulaştı. Yoksul köylüler, ağaların gaspettikleri topraklara el koydular, el koydukları toprakları ekmeye başladılar.

Kürt milletinin ve milli azınlıkların üzerindeki milli zulüm ve milli zulme karşı Kürt milletinin mücadelesi 60'ların sonlarında geniş boyutlara ulaştı. Milli zulme karşı miting ve yürüyüşlere onbinlerce kişi katıldı.

Üniversite ve yüksek okul gençliğinin mücadelesi özellikle 60'ların sonlarında en yüksek noktaya vardı. "Demokratik Üniversite" şiarı ile başlayan mücadele, boykot ve işgallere dönüştü. 60'ların sonlarında artık gençliğin temel şiarları "Bağımsız Türkiye Faşizme Ölü" "Kahrolsun emperyalizm"e dönüşmüştü. Yapılan yürüyüş ve mitinglerde onbinlerce genç yürüyor, şehitler veriyordu. Gençlik, grev işgal, boykotlara faal olarak katılıyor, halkla kaynaşıp, yiğitçe dövüşüyordu.

Dar gelirli memurların yaşam koşulları gittikçe çekilmez hale geliyor, bu çekilmez şartlara karşı sendikal örgütlenme, ücretlerin artırılması uğruna direnişe geçiyorlardı.

Halkımızın kendiliğinden gelişen mücadelesine paralel olarak, hakim sınıflar arasında da ilişkiler gittikçe sertleşiyordu. Halkın yükselen mücadelesi karşısında şaşırmış durumdaydılar. Bu durumda halkımız üzerinde faşist terörü yoğunlaştırmak, faşizmi daha da koyulaştırmak amacıyla, hakim sınıflar,

"Cumhuriyet" tarihinde hiçte yeni olmayan bir metodu yeniden gündeme getirdiler, ve 12 Mart askeri faşist darbesini tezgahladılar. 12 Mart darbesi biz-zat CIA aracılığı ile faşist generaller tarafından tezgahlandı.

12 Mart askeri faşist diktatörlüğü, halkımızın emperyalizme faşizme karşı yükselen mücadelesini bastırmak, komprador patron ağa devletinin "asayiş" ve "huzur"unu sağlamak için, tüm grevleri yasakladı, grevler ordu ve polis birlikleri tarafından kana bulandı. Her türlü demokratik haklar rafa kaldırıldı. Köylere karakollar kuruldu. Yoksul köylüler üzerinde

jandarma zulmü kat kat artırıldı. Milli zulüm daha da koyulaştırıldı. Onbinlerce işçi, öğrenci, memur, aydın zindanlara tıkıldı. İşkencede katledildi. Yurt-severler, devrimciler sokaklarda kurşunlandı. Devrim-ciler darağaçlarında, toplu kitle katliamlarıyla yok edildiler. MİT KONTR-Gerilla'nın işkence ve zulmü en modern işkence aletleriyle gece ve gündüz işledi. Kitaplar yasaklandı, örgütlenme hakkı yok edildi. Faşist subayların yönettiği sıkıyönetim mahkemelerinde her gün onlarca ilerici devrimci yargılandı. Üniversitelere karakollar kuruldu. Açık askeri faşist diktatörlük, halkımız ve dünya ilerici kamu oyu önünde tecrit olması sonucu, yüzüne yeniden "demokrasi" maskesi geçirmek zorunda kaldı. Faşizm bütün yoğunluğu ile devam ederken erken seçim sahtekarlığına başvuruldu. 14 Ekim 73 seçimlerinden sonra, hükümet olan CHP - MSP amerikancıları hiçte aratmadı. Emperyalist efendilerinin taktiği ile Kıbrıs'a saldırarak Kıbrıs'ı işgal etti. Lokavta karşı olduğunu söyleyen Ecevit, grevleri kanla bastırdı. İstanbul'da gece - kondu halkının gecekondularını başlarına yıktı. 8 ay sonra , hakim sınıfların dalaşması sonucu yıkıldı. İş başına esas olarak amerikancıların Milliyetçi Cephesi hükümet oldu.

12 Marttan sonra hızını alamayan faşist partiler Devlet kademelerinde sağladıkları olanaklarla, halkımıza azgınca saldırdılar. Özellikle Hitler taslağı ırkçı faşist MHP komandoları ile devletin kolluk kuvvetleri ile içiçe bir vaziyette, işçi sınıfına , devrimci ilerici gençliğe, yoksul köylülere, aydınlara karşı yoğun bir katletme, halkın mücadelesini Faşist Hitler tipinde yoketme eylemlerine girişti.

Bu dönemde hergün ilerici devrimci demokrat canice katledildi. Ülkemizin her türlü zenginliği, halkımızın alın teri görülmemiş bir biçimde emperyalistlere peşkeş çekildi. 1. ve 2. MC dönemlerinde ülke 70 Cent'e muhtaç olur hale geldi. Hayat pahalılığı görülmemiş derecede yükseldi. Yine aynı şekilde, hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin sertleşmesi sonucu, kendi içinde bir uyum sağlayamayan MC yıkıldı.

1950'lerin DP'si, 1960'ların CHP'si gibi 1977'nin CHP'si halkımızın MC'ye karşı kinini iktidar mücadelesine kanallandırmayı önemli ölçüde başardı. Amerikancı partilerden 12 milletvekili satın alarak 78 ocağında hükümeti kurdu. Ocak 78 'de kurulan hükümetin MC'den hiç bir farkı yoktur. Kurulduğundan bu güne faşist CHP hükümeti faşizmin uyguluyacısı durumundadır. CHP bugün 13 ilde uyguladığı sıkıyönetimle Türkiye şartlarında, faşizmin uygulandığını açık açık göstermektedir.

Faşizm, TC kuruluşundan beri parlamento maskeli faşizm olarak hakimiyetini sürdürmektedir. Bu durum başından belirttiğimiz gibi ülkemizin emperyalizme bağımlılığından, ülkemizde feodalizm hâla tasfiye edilmemesinden kaynaklanıyor.

Hakim sınıfların tüm klikleri özü itibarıyla aynıdır. Onlar ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesine karşı olmaktan ziyade, ona göbekten bağımlıdır. Aralarındaki tek fark ayrı ayrı emperyalistlerin uşağı olmalarıdır. Bunların tümü (CHP'sinden en sal-

dırgan olan İHP'sine kadar), iktidara geldikleri zaman faşizmi uygulayacaklardır. Oysa halkımız bağımsız ve demokratik bir Türkiye istemektedir. Her türlü emperyalist talan ve sömürüden arınmak; yıllarca halkımıza zulmeden faşist terörün yok edilmesini istiyor. Ağaların haksız olarak ellerinde bulundurdıkları arazilerin tazminatsız olarak yoksul köylülere dağıtılmasını, onlara zirai bilgi, alet sağlanmasını, böylece köylünün yaşama seviyesinin yükseltilerek göçlerin sona ermesini istiyor.

Halkımız, komprador patronların sermayelerinin, bankalarının, madenlerin, petrollemin kamu yararına işletilmesini, kâr için değil, halkın ihtiyacı için üretim yapılmasını istiyor. Halkımız en geniş demokrasiyi, milliyetlere yapılan milli zulmün son bulmasını, ulusların kendi kaderini tayin hakkının tanınmasını, milliyetler arasında tam hak eşitliğini istiyor. Halkımız, ezilen sömürülenlerin değil, söyguncuların işkencecilerin, namussuzların yargılanmasını istiyor. Komprador patronların ve ağaların hazır yiyici ordusunu değil, sömürüye karşı çıkan köylüye orak biçen, işçiye inşaat yapan, halkla kaynaşmış, halka hizmet eden proletarya önderliğinde halk iktidarını kuruyan, ordusunu istiyor. Halkın ihtiyaçlarına göre eğitim istiyor. Gerçekten demokratik eğitim istiyor. Her köye okul, öğretmen, sağlık memuru istiyor; yol, su, elektirik, yakacak istiyor. Sömürülmeden, baskı ve zulüm görmeden yaşamak istiyor. Ama bütün bunların gerçekleşmesi için tek yol vardır. Bu yol, proletarya önderliğinde demokratik halk devrimidir. Demokratik halk devrimi, emperyalizme bağımlılık zincirini kıracak, feodalizmle içiçe emperyalizme bağımlı ekonomik yapıyı tasfiye edecek, bu yapının bütün üst kurumlarını yıkacak, üretim aletleri üzerindeki özel mülkiyet ilişkilerinin olmadığı sosyalizmin yolunu açacaktır.

Türkiye gençliğinin kurtuluşu, geleceği, bu yolla olacaktır. Biz Türkiye gençliğinin bir parçası olarak, halkımızın Türkiye proletaryası önderliğinde halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinin saf - larında olduğumuzu açıklarız.

CHP Hükümeti, Komprador Patronların ve Toprak Ağalarının Hükümetidir.

Yıllardır halkımıza kan kusturan, halkımıza hayatı çekilmez hale getiren, faşist uygulamalarla halkın nefretini üzerine toplayan amerikancı faşist MC, 78 in ocağında çöktü.

Komprador patronların ve ağaların avrupalı kanadının siyasi temsilcisi CHP, AP'den 12 milletvekilini satın alarak 3. Ecevit hükümetini kurdu. Kurulan bu yeni hükümet bütün batılı emperyalistler ve sosyal emperyalistler tarafından olumlu karşılandı. Emperyalist sosyal emperyalist büyük güçler, kurulan bu yeni hükümeti "demokrasinin zaferi" olarak nitelediler. Hakim sınıfların büyük bir bölümü, başka bir alternatifleri olmadığı için, kurulan bu yeni hükümeti yerinde karşıladılar ve CHP hükümetini destekliyeceklerini ilân ettiler. Rus sosyal emperyalistlerinin uşaklığını üstlenmiş sahte T'K'P, Ecevit

hükümeti şartlarında daha iyi çalışacağı ümidi ile canla başla destekledi. Faşist MC'ye karşı 'demok-rasi' meleği kesilen CHP, sosyal faşistler ve her türlü burjuva siyasetinin halkımız üzerindeki etki-lerinden dolayı, halkımızın önemli bir bölümü, yeni kurulan hükümeti destekledi. Fakat CHP'nin bir sene-lik hükümeti ve bugünkü faşist terörün, açlığın, se-faletin, işsizliğin, doruk noktasına varmış hayat pahalılığının, her türlü demokratik hakların kaldı-rıldığı, kitle katliamlarının, ev baskınlarının, zindanların, işkencelerin kolgezdiği sıkıyönetim şartlarında, halkımız CHP'nin de diğer partilerden hiç bir farkı olmadığını anlamakta zor çekmiyor.

CHP emperyalist uşağı bir partidir.

Ecevit, halkımıza "ekonomide dışa bağımlılık zinci-rinin kırılacağını" vaadetti. "Emperyalizme karşı olduğu" yalanını yaydı. Hükümet olur olmaz, kompra-dor patron-ağa devletini kurtarmak, emperyalistlere borçlarını ödeyebilmek, yeni kredi musluklarının a-çolmasını sağlamak amacıyla, emperyalistlerden kre-di dilenmek için tur atmaya başladı. Muhalefetteyken IMF'nin öne sürdüğü şartlara karşı olan Ecevit, hükü-met olduktan sonra aynı şartları benimsedi; IMF'nin öne sürdüğü % 33 lük bir develüasyonu, ücretlerin dondurulmasını, vergilerin artırılması, zamların ya-pılması şartlarını uşak ruhuyla derhal kabul etti.

Emperyalistlere 78'de ödenmesi gereken 5,5 Milyar doları erteletti. IMF ve dünya bankasıyla yüksek fa-izlerle kredi anlaşmaları imzaladı. Faşist MC'den devraldığı "Enkaz" ı emperyalistlere daha bağımlı hale getirmede daha usta olduğunu gösterdi. Ecevit, MC'nin ekonomik politikasının vurgunculara yaradığı-nı söylüyor "hakça bir düzen" kuracağını vaadediyordu. Hükümet olur olmaz TL'nin değerini emperyalist efen-dilerin direktiflerine dayanarak % 37 düşürdü. Tüm temel ihtiyaç maddelerine azgın zamları bindirdi. Temel ihtiyaç maddelerine yaptığı zamlar % 70i buldu. "Petrolün fiyatını sakit tutacağız" diyen Ecevit, pet-rolle % 100 lük zam, "milletin menfaati" adına yaptı. "İşsizliği ortadan kaldıracacağız" diyen Ecevit, resmi rakamlara göre (gizli işsizler ordusu hariç) işsiz-ler ordusunu % 17 artırdı. Ücretlerin artırılacağını vaadeden Ecevit, hükümet olduktan sonra emperyalist-efendilerinin direktifleri ile ücretleri dondurmak için "toplumsal anlaşmalar" imzaladı. Sosyal faşist-lerin önemli bir bölümünü temizleyerek hakim olduğu DİSK ile gizli olarak, Türk-İş sendika ağalarıyla yaptıkları "Toplumsal Anlaşma", işçi ücretlerini dondurmak, ücretleri 1976 hayat düzeyini sağlayacak ücret artışlarını talep etmemek anlamına geliyordu. İşçilerin ücret artışı talebini dondurmak her türlü grev hakkını yasaklamak, patronların her türlü azgın-ca sömürüsünü sağlamak anlamına gelen bu toplumsal anlaşma, Ecevit'in işçi düşmanı yüzünü bir kere daha ortaya serdi.

Ecevit, küçük üreticinin ezildiğini, MC'nin taban fiatları politikasıyla aracıyı vurguncuyu zengin et-tiğini, "küçük üreticiyi aracının, tefecinin elinden kurtarmak" vaadiyle iş başına geldi. Ama Ecevit hü-

kümetinin taban fiatı politikası MC'nin uyguladığı politikayı aratmadı. Paranın değeri % 37 lik bir değer kaybederken, taban fiatları ancak % 20 lik bir yükselme gösterdi. "Küçük üreticinin dostu" görünen Ecevit bir avuç büyük tefeci, vurguncunun milyonlarına milyon katmalarının temsilcisi olduğunu gösterdi. Ecevit dar gelirli memurlara "maddi hayat şartlarının iyileştirilmesi" "memurlara örgütlenme özgürlüğü" vaadi ile iş başına geldi. CHP hükümeti süresince bırak örgütlenme hakkını, yaptığı azgın zamlarla, dar gelirli memurların hayatını çekilmez hale getirdi.

"Gecekonduyu yasallaştıracağız" diyen Ecevit, halkımıza faşist MC gibi gecekonduyu da çok gördü. İstanbul Alibeyköyde gecekondu halkına saldırarak 400 den fazla gecekonduyu yerle bir etti.

Gençliğe "demokratik Üniversite" halkımıza "evlat acısına son" vereceğini söyleyen Ecevit, okullara yurtlara karakollar kurdu. İlerici devrimci gençlik üzerine polisin jandarmanın faşist terörü dahada azgınlaştı. Her gün sayıları üçü beşi bulan ilerici devrimci gençlik sivil faşistlerce ve devletin kol-luk kuvvetlerince katledildi.

Ecevit hükümeti, "doğuyu kalkındırma" "doğuya hizmet götürme" "doğuya üretim sokuyoruz" demogojileri ile "KUP" (köylüye ulaşım projesi) adı altında ordu birliklerini sokarak milli zulmü dahada katmerleştirdi.

Ecevit, MHP'li faşistlerin, belli bir güce sahip olduğu, Elazığ, Malatya, Erzincan, Sivas, Kahraman Maraş gibi şehirlerde giriştikleri faşist katliamı bahane ederek "Faşizme karşı mücadele" adı altında yoğun bir şekilde milli zulüm uyguladı. "Yüksekova kanatlı jandarma 78 tatbikatı" adlı tatbikatlara halkın gelişen mücadelesine 'korku' salma, Kürt milletin milli zulme karşı gelişen mücadelesini yok-etme provalarına girişti.

Ecevit hükümeti iş başına gelir gelmez "iç barışı sağlamak" amacıyla bir yandan halkın gelişen mücadelesine hiç te faşist MC' yi aratmayacak bir şekilde terör estirip 'sıkıyönetimsiz' sıkıyönetim uygularken, bir yandan da, iktidara hakim olan MC partileri ile kıyasıya bir dalaşmaya girişti. Bu dalaşma kendini, CHP hükümet olur olmaz kilit noktalarını ele geçirmede, iktidarda ağırlıkta olan amerikancıları temizlemekte gösterdi. İş başına gelen CHP hemen hemen tüm illerin valiliklerini değiştirerek, yerlerine kendi adamlarını yerleştirdi. Faşist devleti ayakta tutmak, halkın devrimci mücadelesini, faşist terör, işkence ve buna benzer her türlü metotlarla canavarca boğmakla görevli , MİT, ordu, polis vs. gibi teşkilatları tek başına ele geçirmek için yoğun bir faaliyete koyuldu.

CHP iktidara tek başına hakim olma mücadelesini, sahtekârca "Devleti işgal etmiş faşistleri" temizleme" adına "demokrasi" adına sürdürdü. Amerikancı faşist MC, özellikle kafatasçı faşist MHP'nin devlet kademelerinden, CHP tarafından uygulanan temizleme faaliyetleri MC partilerinin işine gelmedi.

Muhalefete düşen AP, MSP, MHP 'demokrasi' meleği kesilmeye başladılar. Ecevit hükümetinin yaptığı zamların, fakir fukaranın belini büktüğünü, bu hü-

kumetin ülkeyi yoklar ülkesi haline getirdiğini , devlete solcu militanların doldurulduğu, yurdunu milletini seven gençlere işkence edildiği vs. yaygarasını kopardılar. "Bu hükümeti düşürmek vatan millet borcudur" diyerek, CHP'nin iktidarda ağırlık kazanmasını önlemek, bu hükümeti düşürmek için yoğun bir kampanyaya giriştiler. Faşist MC partileri özellikle faşist MHP, oldukça etkin ve hakim oldukları MİT, KONTR-Gerilla, ÜGD vs. gibi faşist teşkilatlarla halkımıza karşı yoğun bir saldırıya geçtiler. Halk içinde var olan Din, mezhep, milli çelişkileri körükleyerek çeşitli katliamlar düzenlediler. Bu katliamların amacı iki yönlüydü. Birincisi, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini sindirmek; ikincisi bu katliamlarla Ecevit hükümetini, istikrarsız, tutarsız, aciz bir duruma getirmek, onu adım adım yıpratarak iktidarlarını yeniden sağlamaktı. Bu amaçla bilinçli planlı olarak, ağırlıkta olduğu bölgelerde, Malatya, Elazığ, Sivas, Erzincan ve en son olarak Kahraman Maraş'ta halkımızı canice katlettiler.

Kahraman Maraş'ın Katili Komprador Paton-Ağa Devletidir.

Amerikancı kanadın, MİT, KONTR-Gerilla, MHP, ÜGD gibi faşist cinayet şebekeleri vasıtasıyla, halkımıza karşı giriştiği bu faşist katliamlar K. Maraş'ta en üst noktaya ulaştı.

MİT, KONTR-Gerilla, MHP gibi faşist cinayet şebekeleri Aralık 78'de Elazığ, Malatya, Siva'tan sonra güçlerini Maraş'a yığdılar. Faşistler özellikle sunni mezhebinden olan emekçiler içinde yoğun bir ajitasyon ve propagandaya giriştiler. Her yanda "Komünistlere karşı Cihat" çağrıları yapmaya başlandı. 22 Aralıkta bu faşist cinayet şebekeleri, iki öğretmeni kurşunlayarak katlettiler. 24 Aralıkta 10 bini bulan Maraşlı, iki öğretmenin cenaze törenine katıldı. Faşistler "Komünistlerin cenaze namazı kılınmaz" gerekçesiyle halkı camiye sokmak istemediler, ve hazırlıklı MİT, KONTR-Gerilla, MHP'li faşistler halkı otomatik silahlarla taramaya başladılar. Özellikle alevi mezhebinden, Kürt milliyetinden olan halkın oturduğu Yörükselim ve Yenimahalleyi kana boyadılar, yüzlerce halkı çoluk çocuk demeden katletti, binlercesini yaraladılar. Katliam sırasında, jandarma ve polis birlikleri bu faşist canilere müdahale etmedi. Katliyanın uygulayıcısı bellidir. Bunlar MHP, ÜGD, MİT, KONTR-Gerilla gibi faşist cinayet şebekeleridir. Kahraman Maraş'ın sorumluları, emperyalizme uşaklık eden Komprador patronların ve toprak ağalarının faşist devletidir. Halkımız er geç demokratik halk devrimiyle bu cani faşist katliamların hesabını soracaktır.

SIKIYÖNETİME HAYIR

Ecevit hükümeti bakanlar kurulu K. Maraş faşist katliamı üzerine 26 Aralıkta 13 ilde Sıkıyönetim ilan etti. Sıkıyönetim kararı, parlamentoda bir çekimser oy dışında toplantıya katılan tüm parlamenterler ta-

rafından kabul edildi. Emperyalizmin uşaklarının tüm kesimleri sıkıyönetim ilanını desteklediler. R. Sosyal emperyalizminin uşaklığını yapan sosyal faşistler ve "üç dünya" cı karşı devrimciler utangaçta olsa usta bir dille sıkıyönetimi desteklediklerini ilan ettiler. Ecevit yine her zamanki gibi sahtekârca oyunlara baş vurarak "Sıkıyönetim temel hak ve özgürlüklere dokunmadan uygulanacağını" "özgürlükleri kısıtlamak için değil, korumak için" "demokratik rejimi korumak" için ilan edildiğini söyledi. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler, Türkiye'nin yiğit devrimci gençliği, sıkıyönetimin halka karşı geçirilmiş yoğun faşist saldırı olduğunu, halkın kanlı mücadeleler sonucu kazanmış olduğu demokratik hakların rafa kaldırmak anlamına geldiğini yaşadığı en yakın 12 Mart faşist diktatörlüğünün acı gerçeklerinden gayet iyi bilmektedir. Sıkıyönetim, ilerici demokrat örgütlerin kapatılması, üyelârin zindana atılması, işkencenin daha da koyulaşması, baskınların arama taramaların artması, mahkemelerin askerileşmesi (demokrasi, tarafsız maskesini atması), tüm grevlerin kırılması ve yasaklanması, ilerici devrimci kitapların toplatılması, ilerici yurtsever basın yasaklanması, her türlü yürüyüş, gösteri, toplantı vs. tümü ile ortadan kaldırılması demektir. Sıkıyönetim Türkiye'de faşizmin daha da koyulaşması demektir.

Ecevit hükümetinin, halkımıza hayırlı uğurlu olsun dediği sıkıyönetim işte bu demektir. 15 aylık CHP hükümeti dönemi, CHP'nin amerikancı AP, MSP, MHP vb. partilerden hiç bir farkı olmadığını gösterdi. Ecevit hükümeti 15 aylık dönemi boyunca, CHP'nin emperyalist uşağı bir parti olduğunu özellikle B. Alman emperyalizminin uşak partisi olduğunu gösterdi. Ecevit hükümeti 15 aylık dönemi boyunca, faşizmi uygulayan komprador patron-ağa devletinin önemli bir parçası olduğunu gösterdi. Ecevit hükümetinin, halkın değil, halk düşmanı bir hükümet olduğunu gösterdi. Bu 15 aylık dönem açık bir şekilde CHP'nin faşist bir parti olduğunu gösterdi.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcileri halkımızın umudu olamazlar; Halkımızın umudu, faşizmin uygulayıcıları olamazlar. Halkımızı kurtuluşa götürecekt tek yol demokratik halk devrimidir. Sıkıyönetim, komprador patron-ağa devleti tarafından halkımıza uygulanan faşizmin daha da koyulaştırılmasıdır.

TÖK, sıkıyönetim şartlarında, halkımızın faşist diktatörlüğe karşı verdiği halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini destekler.

Kahrolsun Sıkıyönetim. Sıkıyönetime HAYIR.

Yaşasın halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi.

TÜRK OLMAYAN MİLLİYETLERE MİLLİ ZULÜM UYGULANMAKTADIR.

Milli zulüm bugün emperyalist uşağı Türk hakim sınıfları tarafından başta Kürt ulusu olmak üzere, Türk olmayan tüm milliyetlere uygulanmaktadır. Ülkemizde çeşitli milliyetler yaşamaktadır. Bu çeşitli milliyetler içinde imtiyazlı ulus Türk milletidir. Türk hakim sınıflarının Kürt milletinin ayrılıp ayrı bir devlet kurmasına asla tahammülleri yoktur. Bunun nedeni, Türk hakim sınıflarının Türkiye'deki Kürdistan topraklarını ve bu topraklar üzerindeki pazarın tek rakipsiz hakimi olmak istemesindedir. Bu yüzden Kürdistan bölgesinde ayrılıp ayrı bir devlet kurma yönünde gelişecek bir harekete asla izin vermemektedir.

Emperyalist uşağı hakim sınıflar ülkedeki tüm pazarların rakipsiz sahibi olabilmek için kendi dışındaki Milliyetlere azgınca saldırmaktadır. Türk komprador patronlar ve toprak ağaları bu amaçlarına ulaşmak için bir milletin varlık olarak ayakta durabilme şartlarını baskı terör asimilasyonla adım adım ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Bunun en açık örneği, Türk hakim sınıflarının emperyalist efendilerinin yardımlarıyla Ermeni Milletini 1. Dünya savaşından önce ve sonra toptan imhaya yönelik katliamlardır. Bugün Ermeni Milletinin millet olarak varlığı ortadan kaldırılmıştır. Milli azınlık durumundadır. Ermeni katliamından sonra, Kürt milleti üzerinde de Cumhuriyet tarihi boyunca çeşitli dönemde kitle katliamları uygulanmıştır. Türk komprador patronları ve toprak ağaları dün olduğu gibi bugün de aynı siyaseti izleyerek, Kürt milletinin millet olarak varlığını ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar.

Bugün Türkiye Kürdistanında yaşayan nüfusun büyük bir bölümü Kürt milletinden olduğu için sınıfsal baskı dışında, milli zulüm altındadır. Kürt köyleri devamlı jandarma baskı ve terörüne maruz kalmakta, Kürt milleti mensuplarına işkence edilmekte zindanlara atılmakta, işkence görmektedirler. Kültürü, dili ağır baskı altındadır.

Kürtçe yayın Türkiye'de, devletin "Toprağı ve Milleti ile bölünmezliği" ırkçı faşist gerekçesiyle yasaktır.

Türk hakim sınıfları halkımızın gelişen devrimci mücadelesini önleyebilmek için, halk arasında var olan çelişkileri körüklemekte mezhep kışkırtıcılığı yapmakta -dır. MHP faşistleri mezhep kışkırtıcılığının şampiyonluğunu yapmaktadırlar. Malatya, Sivas, Elazığ ve Kahramanmaraş katliamları MHP ırkçı faşistlerinin marifetleridir.

K. Maraş olayları ardından 13 ilde ilan edilen sıkıyönetim, İstanbul ve Ankara dışında Kürt milletinin yaşadığı şehir ve bölgelerdir. Faşist CHP ağırlıklı hükümetinin sıkıyönetim ile esas olarak bu bölgeyi seçmesinin gayesi Kürt milletinin ve bu bölgelerde gelişen devrimci hareketin sindirilmesidir.

Kendine devrimci süsü veren bir dizi Türk milliyetçisi örgüt ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmamakta "Zoraki birliğin" gönüllü savunuculuğunu yapmaktadırlar. Yine kendine devrimci süsü veren bir dizi Kürt milliyetçisi örgütte devrimcilik adına Kürt halkına düşman olarak tamamiyle Türk milletini göstermekte, bütün milliyetlerden Türkiye halkının proletarya bayrağı altında, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı birleşmesinin önüne set çekmeye çalışmaktadırlar.

TÖK Türkiye'de Kürt milletine ve milli azınlıklara yapılan milli zulme karşı çıkar. Türk hakim sınıflarının

faşist ırkçı çehresini halkımıza ve dünya ilerici kamu-oyuna teşhir eder.

TÖK ulusların kendi kaderini tayin hakkını kaşıtsız çartsız savunur.

TÖK, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının proletarya önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinde birliğini savunur.

TÖK bütün milliyetlerden Türkiye gençliğinin birliğini savunur. TÖK her türlü milliyetçiliğe karşıdır.

TÖK, milliyetlere göre örgütlenmeyi reddeder.

YASASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK KIBRIS !

Kıbrıs 20 Temmuz 1974'de ABD ve Batılı emperyalistlerin onayı ile faşist Türk ordusu tarafından işgal edildi. Böylece Kıbrısın devlet olarak varlığı ortadan kaldırıldı. Kıbrıs ABD emperyalizminin planına uygun olarak ikiye bölündü.

Kıbrıs dünya hegemonyası için dalaşan emperyalist büyük güçler için bir pazar olmaktan çok; gerek Ortadoğu'nun pazarlarını kontrol edecek, gerekse Ortadoğu'daki halkların devrimci mücadelesini boğmak için stratejik öneme sahip bir ada durumundadır.

Bu sebeplerden; Kıbrıs'a tek başına sahip olmak için dalaşan emperyalist büyük güçler içinde; doğal olarak Ortadoğudaki pazarlara ve bu nüfus alanlarına sahip olmada büyük pay sahibi olan ABD ve Rus Sosyal emperyalizmi geliyordu.

ABD II. dünya savaşından sonra gerek Yunanistan'daki uşaklarının "enosis" fikrini kışkırtarak; gerekse Türkiye'deki uşaklarının "ya taksim, ya ölüm" haykırıışlarını körükleyerek, iki ülke arasındaki halklar arasına düşmanlık tohumları ekerek Kıbrıs'a tek başına hakim olmaya çalışıyordu.

Rus Sosyal emperyalistleride kaleyi içten fethetme planları içinde idiler. Bu içten fethi gittikçe güçlenen Makarios iktidarında payı olan sosyal faşist AKEL partisi aracılığı ile başarmayı deniyorlardı.

Kıbrıs 1974'de emperyalist büyük güçlerin tek başına hakim olabilmek için çarpıştığı bir barut fıçısı durumundaydı. İşte bu durumda ABD emperyalistleri Yunanistan'daki uşakları faşist askeri Cunta'nın desteklediği başını Onasisli faşist Samson'un çektiği 15 Temmuz 74 de Kıbrıs'ta bir darbe hareketine girişti. Bu darbenin arkasında bizzat ABD emperyalizmi vardı. İktidar sahipleri Makarios ve AKEL partisi önceden bir darbe olacağı ihtimalini sezmiş ve buna hazırlanmıştı. Kıbrısın Rum milliyetinden halkı darbeye karşı direnince; darbe fiasko ile sonuçlandı. Darbenin başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra ABD emperyalizmi; adadaki nüfusunu tamamen kaybetmemek için başka güçleri harekete geçirdi.

Darbe tezgaahlanırken "Bu Rumların iç işidir" diyen Ecevit başarısızlığa uğrayan darbe sonucu "Garantör devlet" olduklarını "Yunan mezalimini" dillerine doladılar. Ecevit 20 Temmuz'da "Kıbrıs barış hareketi" adı altında ABD ve batılı emperyalist güçlerin tastağı ile adayı işgal ettiler.

Rus sosyal emperyalistleri işgali ilk günler desteklediler. Yunanistan'daki faşist albaylar cuntası çökünce 180

derece kıvırtarak Yunanistan'ı desteklemeye başladı. Faşist Türk ordusu bu işgali gerçekleştirirken faşist Ecevit utanmadan "Türk ordusu işgal ordusu değildir" diyor; "Kıbrısın bağımsızlığına karşı girişilen hareket bastırıldıktan sonra geri çekilecek" palavrasını atıyordu. Ecevit çıkarma esnasında "Kıbrısın toprak bütünlüğünü ve devlet bağımsızlığını korumak için" adaya çıktıklarını söylüyordu. Oysa Ecevit bu faşist ırkçı demogoji ardından gerçekte neler yaptı:

1. Ecevit hükümeti programında Kıbrıs'ta Federe devlet sisteminin gerçekleştirilmesi için çalışacağını ilan etti.

Türkiye ve Yunanistan'dan bağımsız, sınırları ve bütünlüğü olan bir devlet anlamında Kıbrıs işgal etti.

Bu faşist işgal hareketin bir devamı olan iki federe devlet kurulması politikası bizzat ABD ve batılı emperyalist büyük güçler tarafından Cenevre konferansında onaylanmıştır.

Bu faşist işgalde binlerce Kıbrıslı halk katledilmiş, binlercesi yerinden yurdundan sürgün edilmiştir.

Kıbrıs bugün ikiye bölünmüş ve kuzey kesimi faşist Türk ordusu tarafından işgal altındadır. Pratik olarak iki federe devlet vardır. Bu durum tamda emperyalist böl yönet siyasetine uygun olarak hazırlanmış ve gerçekleştirilmiştir.

İki federe devlet 1967 deki Amerikan tamamiyle uygundur. 1967 de ABD'nin isteğinde zaten buydu.

Bugün emperyalist(sosyal emperyalist) büyük güçler adada "çözüm" aramaktalar. Emperyalizm çözümü adayı ikiye bölmek ve uşakları vasıtasıyla federe devlet kurmaktır. Bunuda belli ölçüde başardılar. Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk halkını ve milli azınlıkları böldüler.

Emperyalist çözüm, Kıbrıs halkının kurtuluşu olamaz. Kıbrıs'taki tek adil ve kalıcı çözüm, çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının proletarya önderliğinde halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesiyle gerçekleşebilir. Kıbrıs sorununu Kıbrıs halkı demokratik halk devrimi ile çözecek.

TÖK tüm yabancı askerlerin derhal Kıbrıstan çekilmelerini talep eder.

TÖK Kıbrıs halkının halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi yanında olduğunu açıklar.

TÖK çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının gençliği ile dayanışma içinde olduğunu açıklar.

YAŞASIN TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİĞİNİN ANTI-FAŞİST

ANTI-EMPERYALİST MÜCADELESİ !

Ülkemizde gençliğin mücadelesi bir hayli eskilere dayanır. Osmanlı imparatorluğunun son dönemlerinden bu yana sürekli mücadele içindedir. 1965 lere kadar genellikle gençlik yığınları komprador patronların ve toprak ağalarının bir kanadına karşı diğer kanadını destekleme durumundadır. Hakim sınıflar gençliği kendi emelleri için kullanmışlardır.

1965 lerde ilkkez ; anti emperyalist, anti faşist gençlik hareketleri güç kazanmaya başlar. Bu mücadelenin ilk ortaya çıkardığı örgütler "Fikir Kulüpleri" oldular. Fikir Kulüpleri ilk dönemlerde öğrenci gençliğin küçük bir bölümünü içine alıyordu. Gençlik esas olarak TİP'in siyasi çizgisini benimsemişti. 1967'lere gelindiğinde, gençlik mücadelesi yoğunlaşmaya başlamış ve git gide anti faşist anti emperyalist bir nitelik kazanmaya başlamıştı. Bu yıllarda yayınlanmaya başlayan devrimci eserler büyük ilgi görüyor, tartışmalar yoğunlaşıyordu. Bu dönemlerde öğrenci gençliğin yığın örgütleri olan öğrenci dernekleri seçimlerini devrimci öğrenciler kazanmaya başlamışlardı. 1968 olayları ile yoğun bir yıldır. 1966 da Çin'de başlayan "Büyük Proleter Kültür Devrimi" nin etkileri Avrupanın çeşitli ülkelerinde duyulmaya başladı. Özellikle Fransa, Almanya ve İngiltere'de geniş gençlik yığınları kendi ülkelerinin hakim sınıflarına karşı mücadeleye atıldılar. Fransa'da olaylar bir halk ihtilali şeklinde gelişti. Bu olaylardan kısa bir süre sonra Türkiye'de geniş gençlik yığınları 1968 Haziran hareketi olarak bilinen Üniversiteleri işgal eylemine başladılar. Haziran hareketine gericiiler sahip çıkarak bu hareketi tez saptırmaya çalıştılar. Bazı gerici öğrenci ve öğretim üyeleri bu olaylara açıkca cephe almadılar, hatta kısmen destekler göründüler. Bu dönemde öğrenci gençliğin talepleri üç noktada toplanıyordu. "Eğitimde Reform", "Demokratik Üniversite", "Halka dönük Üniversite". Mücadele gelişimi içinde bu taleplerin hiç biri gerçekleşmedi. Gençliğin mücadelesi adım adım bu taleplerin sınırlarını aşmış açık anti faşist, anti emperyalist bir niteliğe bürünmüştü gençlik bu dönemde bilhassa ABD emperyalizmine karşı yürütülen mücadelenin; kitle eylemlerinin en ön saflarında yer alıyordu. Devrimci gençliğin temel sloganı artık "Bağımsız Türkiye" idi. Gençlik mücadelesinin ilerlemesi; örgüt biçimlerinde ilerlemesini beraberinde getirdi. Başlangıçta sözlü tartışmalar ve kavgalar şeklinde beliren polis ve gerici öğrencilerle devrimci öğrenciler arasındaki çatışma daha sonra, önce gruplar arası çatışmalara sonra silahlı çarpışmalara kadar vardı. Örgüt biçimleri de bu mücadele biçimlerine uyan basitten karmaşığa bir gelişme seyri izledi. Bu mücadelede gençlik şehitler verdi.

1968 Haziran direnişi öncesi ve sonrasında; direnişin ön safında yeni bir gençlik örgütü yer alıyordu. Bu örgüt "Devrimci Örgütler Birliği" idi. FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu) bu mücadele içinde yer almakla birlikte, yönetime hakim olan revizyonistler dolayısıyla, FKF mücadeleyi kararlı bir biçimde ileriye doğru götürüyordu. 1969 larda gençlik hareketi geniş boyutlar kazandı. 69'da yapılan FKF kongresini DÖB kanadı kazandı. Bu yılın sonlarına doğru

FKF, "Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu" (Dev-Genç) adını aldı. Dev-Genç; bu tarihten 71 Nisan sonuna kadar Devrimci gençlik yığınlarını kapsayan tek gençlik teşkilatı oldu. Yapılan öğrenci dernekleri ve öğrenci temsilçilikleri seçimlerinde; şeriatçı, ırkçı faşistlerden "Sosyal Demokratlara" dek uzanan bir muhalefet cephesi bulunmasına rağmen, hemen hemen bütün seçimleri Dev-Genç adayları ezici çoğunlukla kazandılar. Aktif mücadelenin provakasyon olduğunu, bunun gençlik yığınlarından kopmaya yol açacağını söyleyen pasifist revizyonist unsurlar Devrimci gençlik içinden tecrit oluyorlardı. Revizyonistlerin gençlik örgütü olan SGO (Sosyalist Gençlik Örgütü) nün ismini bilen dahi yoktu. Bu dönemde gençlik, işçilerin, köylülerin mücadelelerine aktif olarak katılıyor, halkla birleşme yönünde önemli adımlar atıyordu. Devrimci fikirlerle silahlanmış gençler, bu dönemde devrimci fikirlerin halk kitlelerine taşınmasında bir köprü rolü oynuyorlardı.

Dev-Genç şüphesizki, o zamanki Türkiye şartlarında devrimci bilincin seviyesine göre şekillenmiş bir gençlik teşkilatı idi. Devrim isteyen hemen hemen tüm unsurları içinde barındırıyordu. Dev-Genç aynı zamanda; demokratik devrimden çıkarı olan sınıf ve tabakaların siyasetlerini içinde barındıran bir teşkilattı. Öğrenci gençliğin sınıf yapısından doğan istikrarsızlık maceracılık gibi eğilimler etkisini Dev-Genç içinde duyuruyordu. Dev-Genç dönemi; Türkiye proletaryasının henüz Türkiye şartlarında bağımsız bir güç olarak tarih sahnesine çıkmadığı bir döneme rastlar. Türkiye halkının halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinin saflaşmadığı döneme rastlar. O dönemde esas olarak gençlik kitlesine hakim olan siyaset, küçük burjuvazinin siyaseti idi. Fakat Dev-Genç aynı zamanda Türkiye proletaryasının önderlerinin bu teşkilat içinde piştiği, çelikleştiği bir teşkilattı.

Dev-Genç mücadelesi süresince; saflarında şehitler vermiş, militanlar yetiştirmiş, üyeleri zindanlara doldurulmuş, işkenceye uğratılmıştır. Dev-Genç bütün üreticilerinden, gecekondusu yıkılan yoksullara, 15-16 Haziranda direnen Türkiye işçi sınıfından, toprak işgal eden yoksul köylülere kadar gelişen, halk hareketinin değişik alanlarıyla ilişki kurmuş mücadelelerine aktif olarak katılmıştır.

12 Mart; açık askeri faşist diktatörlüğün hakimiyet yıllarının başlangıç tarihiydi. Bu dönemde hakim sınıfların iktidarı sallanmaya başlamıştı. Komprador patronlar ve toprak ağaları hakimiyetlerini sürdürmek; halkın gelişen mücadelesini yok etmek için 12 Mart askeri faşist darbesini tezgahtarladılar. Bu dönem darağaçlarını, işkence tezgahlarını, katliamları ve zindanları simgeler. 12 Mart faşizmi halka olduğu gibi, devrimci gençlikte azgınca saldırdı. Devrimci gençliğin bütün teşkilatları yasaklandı. Binlerce devrimci genç zindanlara atıldı, ağır işkencelerden geçirildi. Bir çokları sokak ortasında kurşunlandı. Bu dönemde gençlik mücadelesi eskiye oranla zayıfta olsa sürdürüldü. Vahşi teröre rağmen bildiriler dağıtıldı, boykotlar ve protestolar yükseldi. Bu dönem içinde hakim sınıflar, üniversite ve yüksek okullarda polis ve jandarma karakolları kurdular. İşsiz saf gençleri bir yandan milliyetçilik zehiri ile, bir yandan ekonomik sorunlarına çare bularak faşist gençlik teşkilatlarında örgütlemeye başladılar. Okullar "Komando" denilen faşist gençlik teşkilatlarının yuvası haline getirilmeye çalışıldı. 12 Mart faşizmi;

halk yığınlarından iyice tecrit oldu. Hakim sınıflar faşizme yeniden demokrasi maskesi geçirdiler.

12 Mart döneminden sonra halkın mücadelesinin yükselmeye paralel olarak, gençliğin devrimci mücadelesi yeniden yükselmeye başladı. Yurdun her yanında yüksek okulların bulunduğu bölgelerde gençlik teşkilatları kuruldu. Sivil faşist sürüleri avantajlarını iyi kullanıyorlardı. Devlet kuvvetleri faşist siyasi örgütler ve gericici okul, yurt yöneticilerince desteklenen faşistler devrimci gençliğe azgınca saldırıyordu. Bu saldırılar karşısında gençlik kendisini korumak ve örgütlemek zorunda idi. Faşizme karşı mücadele Lise ve orta okullara sığmamıştı. Üniversite ve yüksek okullara üstlenen faşistler; devrimci öğrencilerin başını çektiği her türlü eylemi sabote ediyor, devrimcilere azgınca saldırıyorlardı. Gençlik üzerindeki faşist katliamlar, faşist terör her gün birkaç devrimci, ilericiyi katlediyordu. Devrimci gençlik arasında can güvenliği temel slogan haline gelmişti. Devrimci gençlik silaha sarılıyor, haklı olarak kendini bu faşist saldırılara karşı aktif olarak koruma yolunu seçiyordu. Gençliğin bu aktif mücadelesini her türlü pasifist ve revizyonistler "uslu durun yoksa provokasyon olur" faşizm gelir safsatalarıyla sabote etmeye çalışıyorlardı. Ama bu çizgi gençlik içinde her geçen gün etkisini kaybetmeye başladı. Devrimci gençlik her geçen gün daha iyi bir şekilde faşizmi geriletmenin yolunun aktif mücadele olduğunu kavradı, faşist saldırganlara hak ettikleri cevabı vermektedir.

Faşist MC'ye karşı halkımızın kendiliğinden gelişen mücadelesini kendine kanalize eden Ecevit hükümet olmadan halkımıza ve gençliğe bir dizi vaatlerde bulundu. "Can güvenliği" "Demokratik Üniversite" "Evlat acısına" son verdiğini vadeden Ecevit; hükümet olduktan sonra yiğit Türkiye gençliğine faşist MC yi aratmayacak şekilde saldırdı. Üniversite ve yüksek okullarda karakollar kuruldu. Devrimci öğrencilerin kaldığı yurtlar dağıtıldı. Evler basıldı. Öğrenci gençlik üzerinde gerek sivil faşist gerekse devletin kolluk kuvvetleriyle terör estirildi. Bugünkü sıkıyönetim şartlarında, tüm devrimci öğrenci dernek ve teşkilatları kapanmış, sorumluları zindandalar. Gençlik üzerinde 12 Mart faşist diktatörlüğü gibi faşist terör estiriliyor.

Bugünkü şartlarda toplumumuzda sınıf mücadelesinin şiddetlenmesiyle birlikte sınıflar arası saflaşma gittikçe belirginleşiyor. Artık faşistler gibi sosyal faşistlerde, devrimci gençliğe azgınca saldırıyor, katlediyorlar. Yine bugünkü şartlarda devrimci gençliğin önemli bir bölümüne siyasi yönden hakim olan küçük burjuvazinin çeşitli kılık-taki siyasetleridir. Bu bin bir parça çeşitli siyasetler, devrimci gençliği faşizme, sosyal faşizme karşı birleştirmek çok çeşitli gruplara bölüyorlar. Bunun aksiside olamaz. Toplumda ezilen sömürülen sınıflar varlıklarını koruyabilmek (Proletarya dışında); bulundukları şartlardan kurtulmaya çalışmaktadırlar. Fakat proletarya dışındaki bu sınıflar ne ideolojik ve siyasi nede örgütsel olarak baskı ve sömürüyü kaldıracak güçte ve yapıda değillerdir. Bu yapıya sahip yalnızca proletaryadır. Bu durum gençlik içinde geçerlidir. Sömürülen ve ezilen, bugün faşizmin sosyal faşizmin ve her türlü gericiliğin etkisindeki Türkiye gençliğini; bir siyasi çizgi temelinde toparlayıp örgütleyecek.

siyaset yalnızca proleteryanın siyaseti olacaktır.

TÖK bunun bilincinde olarak yiğit Devrimci Türkiye gençliğinin saflarında yer alır.

TÖK Türkiye gençliğinin bir parçası olarak, devrimci gençliğin emperyalizme faşizme ve feodalizme karşı mücadelesinin propogandasını yaparak bu mücadeleyi var gücüyle destekliyecektir.

YAŞASIN TÜRKİYE GENÇLİĞİNİN ŞANLI DEVRİMCİ MÜCADELESİ

Neden Geldik

Batılı emperyalist büyük güçler, özellikle de batı Alman emperyalizmi 1960'ların başlarında işgücüne duydukları ihtiyacı karşılamak için, Türkiye gibi emperyalist tahakkümde bulunan ülkelere ucuz iş gücü ihracına başladılar.

Emperyalist ülkelerin, Türkiye gibi yarı sömürge yarı feodal bir ülkeye iş gücü talep etmesi, ülkemizdeki hakim sınıfları bir hayli sevindirdi. Çünkü; ülkemiz şartlarında var olan ekonomik ve siyasi krize, artan işsizler ordusuna geçici de olsa bir çözümdü. Diğer taraftan komprador patronlara ve toprak ağalarına döviz sağlayacak bir kaynaktı.

Ülkemiz emperyalizme bağımlı olmasından dolayı, diğer bütün alanlarda olduğu gibi eğitim ve öğretim kurumları da emperyalistlerin sömürü ve talan düzenine göre örgütlenmişti. Bu yüzden yüksek öğrenim çağına gelmiş yüzbinlerce öğrenci okula girememekte açıkta kalıp işsizler ordusuna katılmaktadır.

Türkiye'den emperyalist ülkelere işçi göçünün başlamasıyla birlikte öğrenci göçünde bu göçe bağlı olarak başladı. Gerek Türkiyeli işçilerin gerekse biz Türkiyeli öğrencilerin önemli bir bölümünün buralara gelmesi bu yüzdendir.

Sorunlarımız Nelerdir?

İçinde yaşadığımız emperyalist ülkelere ekonomik ve siyasi krizlerin baş göstermesine paralel olarak biz Türkiyeli öğrencilerin yaşama ve öğrenim olanakları gittikçe zorlaşmaktadır.

Öğrenim olanaklarımızın kısıtlanması daha Türkiye'den başlıyor. Öğrenim imkânı bulamayan Türkiyeli gençler emperyalist ülkelere çalışan Türkiyeli akrabalarından ve tanıdıklarından garanti belgesi alarak veya turist olarak gelmektedirler.

Emperyalist burjuvazi daha önceleri Türkiye ve benzeri ülkelere kendilerine hizmet edecek kârlarına kâr katacak elemanları yetiştirmek için bilhassa kendileri getirip yetiştiriyorlardı. İşçi göçünün başlaması ile birlikte emekçi aile gençlerinin bu ülkelere gelmeleri de arttı. Bu durum emperyalistleri rahatsız etti. Emperyalistler bu duruma dur demek için uşakları ile işbirliğine giriştiler. Yoksul ve orta halli aile gençlerinin bu ülkelere gelmelerini engelleme gayesiyle 1975'den itibaren yurtdışında öğrenim görececek bir gencin, öğrenim süresince öğrenimini finanse edecek bir belge ve okuyacağı öğrenim dalında okuyabileceğine dair bir belge gerekmektedir. Öğrenci vizesi adı altında alınan bu karar, emperyalist burjuvazinin öğrenim olanaklarımıza yaptığı bir saldırıdır. Bu karar bizlerin okuma imkânlarını ortadan kaldırmakta, sadece zengin ve para babalarının çocuklarına öğrenim olanağı sağlamaktadır.

Dil okulları birer soygun yuvalarıdır

Emperyalist ülkelere okuma gayesi ile gelmiş Türkiye gençliğinin karşılaştıkları zorlukların başında dil meselesi gelmektedir. Bulduğumuz emperyalist ülkelere çok sayıda özel-yarı resmi yabancı dil okulu vardır. Bu okullar birer soygun yuvalarıdır. Yabancı öğrencilere dil öğretmek adı altında esas

olarak onları sömürmek için faaliyet gösteriyorlar. Bu soygun yuvaları, dolaylı veya direk olarak, yüksek okullarla ve yabancılar polisi ile ilişkileri vardır. Polisten oturma müsadese; yüksek okullardan, kabul olunduğuna dair belge alabilmek için, bu okullardan yabancı dil belgesi istenmektedir. Yüksek okullarda, ücretsiz olarak, biz yabancı öğrenciler için dil kursları çok kısıtlı ve yok denecek kadar azdır. Var olan yüksek okullarda ki dil kurslarına, sayılı çok az öğrenci okumaktadır. Biz Türkiyeli ve tüm yabancı öğrencilerin, yüksek okullarda dil kurslarına ücretsiz olarak devam etmek en tabii hakkımızdır.

Emperyalist Ülkelerdeki Tüm Öğrencilere Eşit Haklar

Emperyalist burjuvazi, bilinçli olarak, çeşitli milliyetlerden olan gençliği bölmektedir. Bugün emperyalist ülkelerde; yabancı öğrencilerle, bu gibi ülkelerin öğrencileri okula girmek için aynı şartlara sahip değillerdir. Türkiye liselerinden aldığımız diplomalar, burada geçersiz sayılmaktadır. Liseyi bitirmiş gençler olarak, herhangi bir yüksek okula girebilmek için, hazırlık sınıfları şart koşulmaktadır. Fakat bu sınıflar da çok sınırlıdır. Lise diploması ile gelmiş Türkiye gençliğinin çok az bir bölümü bu hazırlık sınıflarına alınmaktadır. Önemli bölümü, hem çalışma hemde okuma olanağı bulamadığı için geri dönmek zorunda kalmaktadır. Bu girdiğimiz hazırlık sınıflarında emperyalist propaganda ile genç beyinler yıkanmaya çalışılmaktadır. Tüm öğrencilere eşit haklar talep etmeliyiz. Yabancı, lise ve dengi okul diplomaları, diğer lise diplomalarına eşit sayılmalıdır.

Biz Türkiyeli gençlerin çeşitli emperyalist ülkelerdeki karşılaştıkları zorunlukların başında ekonomik zorluklar gelmektedir. Bilindiği gibi biz Türkiyeli öğrencilerin çoğunluğu çalışıp öğrenim yapmak zorunluğundayız. Çoğumuz öğrenimimizi kendimiz finanse ediyoruz.

Emperyalist burjuvazi ikinci sınıf öğrenci yaratmak için, yabancı öğrencilere burs vermeyerek, biz yabancı öğrencileri, emperyalist ülkelerin gençliğinden ayırmaktadır. Burs alanlarımız yok denecek kadar azdır. Emperyalist burjuvazi burs vermemeklede yetinmemektedir. Çalışma olanaklarımızı ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. İngiltere ve Fransa'da bu çalışma olanağımız yok denecek kadardır. B. Almanya ve B. Berlinde ise bir çok eyalette çalışma müsadese kaldırılmış, bir çoğunda sınırlandırılmıştır. Emperyalist burjuvazi bizlere ekonomik alanda baskı yaparak öğrenimimizi engellemeye çalışmaktadır.

Bizlere yapılan baskılar burada bitmiyor. Emperyalist burjuvazi mesela B. Almanya'da "yüksek okul reform kanunu" ile, öğrenim süresini kısıtlamakta, öğrencilerin örgütlenme hakkını yok etmekte, gençliği emperyalist sermayeye kısa zamanda hizmet eder hale getirmektedir.

İngilterede okullar paralıdır. İngiliz emperyalistleri, biz yabancı ve Türkiyeli öğrencilerin, okuma olanaklarını bir yandan; okul ücretlerini yükseltirken, diğer yandan çalışma hakkımızı kaldırmaktadır. İngiltere'de biz Türkiyeli öğrencilerin okula girme, öğrenime devam etme durumu hemen hemen ortadan kalkmaktadır. Fransa ve diğer emperyalist ülkelerde durum

farklı değildir. Emperyalist burjuvazinin bizlere hem ekonomik hemde siyasi yaptığı baskılara karşı mücadele etmeliyiz.

Tüm öğrencilere eşit haklar.

Herkes sınırsız öğrenim hakkı.

Tüm öğrencilere sınırsız çalışma hakkı.

Yabancı öğrencilere burs talep etmeli, bu haklı taleplerimiz uğruna mücadeleye atılmalıyız.

EMPERYALİST ÜLKELERDE EKONOMİK VE SİYASİ BASKILAR YOĞUNLAŞMAKTADIR!

Emperyalist ülkelerde ekonomik ve siyasi baskılar günbegün artmaktadır. Emperyalist ülkelerin burjuvazisi, bu krizlerin yükünü, işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerine yıkmaya çalışmaktadır. Çeşitli emperyalist ülkelerde milyonlarca işçi, işsiz durumda. Yüzbinlerce işçi işten çıkartılıyor, kısa çalışmaya sokuluyor. Çalışma hızı gittikçe artırılıyor.

Emperyalist ülkelerde çalışan, öğrenim gören ve yabancılardan bu ülkelerde kalma, çalışabilme, öğrenim hakları ellerinden alınmaya çalışılıyor. B. Almanya'da "Yabancılar Kanunu", İngiltere'de "Göç Kanunu" vb. gibi kanunlarla, yabancılardan her türlü hakkı ellerinden alınmıştır. Bu yüzden yabancı işçiler ve öğrenciler, turistler vs. emperyalistlere en kolay hedefi teşkil etmektedirler.

Çeşitli ülkelerin emperyalist burjuvazisi, bütün bu buhranların sebebinin kendilerinin olduğunu gizlemek için, krizlerin meydana geliş sebebinin yabancılardan olduğu demogojisini yapmaktadırlar. Böylece emperyalist burjuvazi işçi sınıfı arasında yabancı, yerli ayırımı yaparak düşman tohumları saçmaktadır. Bu durum biz yabancı ve Türkiyeli öğrenciler için de aynıdır. Emperyalistler, bu ülkelerin gençliğine, yabancılardan okulları istila ettiğini bu yüzden de, okuma olanaklarını kısıtladıkları yalanını yayarak, yabancı öğrencilerle bu ülkelerin gençliği arasındaki ayırımı hem ekonomik hem de siyasi olarak derinleştirmek istiyorlar.

Emperyalist ülkelerde artan ekonomik buhrana paralel olarak, siyasi baskılar da artmaktadır.

Emperyalist ülkelerin burjuvazisi, biz yabancı işçi ve öğrencilerin, gerek bu ülkelerdeki ekonomik ve demokratik haklarımızı alabilmek, gerekse ülkemizdeki halkımızın verdiği mücadeleyi desteklemek için girdiğimiz örgütlü mücadelemizi engellemek için her türlü oyunlara, saldırılara baş vurmaktadır.

Yabancı anti-faşist, anti-emperyalist teşkilatlar içinde bu saldırılara maruz kalan, TÖK'ü oluşturan BTÖF, ATÖF, FTÖB, ve ATİF başta gelmektedir. TÖK'ü oluşturan federasyonlarda örgütlenmemiz, emperyalist ülkenin burjuvazisinin işine gelmiyor. Gerek ATİF gerekse TÖK'ü oluşturan federasyon ve dernekler, ekonomik, demokratik taleplerimiz için kararlı mücadele yürütmekte, halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine omuz vermektedir. İşte bu uğurda yürüttüğümüz mücadele, sadece emperyalistleri değil, ama aynı zamanda Türk hakim

sınıflarını ve Rus sosyal emperyalizminin uşakları olan Sosyal faşistleri de rahatsız etmektedir. Faşistler ve sosyal faşistler, bulundukları ülkenin emperyalist burjuvazisinin polisinin kanatları altında, bizlere azgınca saldırılar düzenlemektedirler.

B.Almanya'nın Dortmund şehrinde, Sosyal faşistlerin yapmış olduğu bir geceyi bastı gerekçesi ile, sosyal faşistlerin ihbarı üzerine, 77 Haziranında 6 ATİF, ATÖF üyesi tutuklanarak B.Alman polisi tarafından hapse atılmıştır. ATÖF YK üyelerine sürekli baskı yapılarak, oturma izni vermekte zorluk çıkarmışlar. ATÖF YK üyelerine sudan baha-

nelerle yurtdışı etme kararı alınmıştır. 1977 Aralık ayında, kafatasçı, ırkçı faşist MHP komandoları Stuttgart'ta, MÜCADELE gazetesini satan, ATİF, ATÖF üyelerine 250 kişilik bir grupla saldırmış, birçok arkadaşımızı bıçaklayarak ağır şekilde yaralamışlardır. Faşist saldırıya B.Alman polisi seyirci kalmış, daha sonra, faşistlerin yaptığı ihbar sonucu Baki Dalkıran, Mehmet Güler, Hıdır Kargılı adlı yurtsever devrimciler olay yerinde olmadıkları halde, tutuklanarak hapse tıkmışlardır.

Ocak ayı içinde ATİF, ATÖF'ün ortaklaşa düzenlediği Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ile dayanışma yürüyüşü. "Yabancı teşkilat" olduğu gerekçesi ile yasaklanmıştır. Aynı durumlar, İngiltere de, Fransa'da söz konusudur. İngiltere'de Türkiyeli devrimci öğrencilerin örgütlü mücadele yürütmesi İngiliz emperyalizminin ve Rus sosyal emperyalizminin uşakları olan sosyal faşistlerin işine gelmemiştir.

1976'da devrimci öğrencilerin örgütlenmesini kırmak amacıyla, devrimci öğrenci Numan Altekin (İTÖF (İngiltere Türk Öğrenci Federasyonu) ve İTİB (İngiltere Türk İlericiler birliği) içinde yuvalanan sosyalist maskeli sosyal faşistlerin hazırladıkları bir komplo sonucu, İngiliz polisi tarafından tutuklandı.

İngiliz Emperyalistleri, Numan Altekin'i iki yıla mahkûm etti.

İngiliz polisi ve sosyal faşistler kuruluşunu engellemek için 2 Temmuz 1978'de BTÖF 1. Genel Kuruluna saldırarak 9 yurtsever devrimci öğrenciyi tutukladılar. Nusret Şen arkadaş sudan bahanelerle halen hapiste tutuklu bulunmaktadır. Durum Fransa'da farklı değildir. Fransız polisi sosyal faşistlerden arınmış FTÖB'ü meşruluktan silmek için FTÖB üyelerine saldırılar düzenlemekte, yönetici üyelerine tehdit mektupları göndermektedir. Yiğit İran halkının mücadelesinin propagandasını yapan, faşist Şah'ı protesto eden İran'lı devrimci öğrencilerin örgütü CİSNU'nun Frankfurt'taki yürüyüşüne B.Alman polisi azgınca saldırarak yürüyüşü dağıtmış, yürüyüşçülerin bir kısmını tutuklamıştır. Giriştiği bu saldırıyı takiben bütün yürüyüşler Frankfurt'ta yasaklanmıştır.

Emperyalist burjuvazi sadece yabancılara değil, bütün ilerici devrimcilere karşı giriştiği saldırıları yoğunlaştırıyor. Çıkardığı yeni kanunlarla

polis vetkilerini genişletiyor, ilerici devrimci örgütlerde üye olanlara devlet dairelerinde çalışma yasağı koyuyor. Devrimci teşkilatları yasaklamak için çeşitli girişimlerde bulunuyor. Örgütlenme hakkını kısıtlayarak yok etmeye çalışıyor. Yeni ceza kanunları çıkararak sanıkların savunma hakkını ortadan kaldırıyor. Her türlü haklı mücadelenin propagandasının yapılmasını yasaklıyor.

Bütün bunlar, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin kanıyla canıyla kazanmış olduğu demokratik haklarımıza girilmiş saldırılardır. Demokratik haklarımıza karşı girilmiş bu saldırılara karşı tüm ilerici, devrimci teşkilatlarla birlikte omuz omuza mücadele etmeliyiz. Demokratik haklarımız uğruna verdiğimiz mücadeleyi, Türkiyede Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık uğruna verilen mücadele ile birleştirmeliyiz.

Kahrolsun yabancılar kanunu, göç kanunu ve benzeri kanunlar!

Ekonomik ve siyasi baskılara son!

Yaşasın bütün milliyetlerden işçilerin ve gençliğin ortak mücadelesi!

Öğrenci müfettişliği kaldırılmalıdır.

Ülkemizde öğrenim olanağı bulamadığı için yurt dışına gelmiş ve çeşitli zorluklar altında okumaya devam eden biz Türkiyeli öğrenciler yasa ve yönetmenliklerine uymak zorunda olduğumuz batılı emperyalist devletlerinin baskılarından başka, üniversiteleri birer polis yuvası haline getiren komprador patron-ağa devletinin buradaki uzantısı olan öğrenci müfettişliklerinin baskıları altında bulunmaktayız. 8/4/1929 tarihi ve 1416 sayılı " ecnebi memleketlere gönderilecek öğrenciler kanuna dayanılarak kurulmuş ve amaçları yurt dışında öğrenim gören Türkiyeli öğrencileri denetlemek olan öğrenci müfettişlikleri" özünde Türkiye'deki faşist hükümetin burada temsilciliğini yapan ve görevi, Türkiyeli öğrencileri baskı altında tutmak olan MİT uzantısı bir kurumdur. Antika olarak müzeye konulması gereken 1416 sayılı kanunun 15. maddesi şöyledir: " Müfettişler mühüm ve müstacel sebebler dolayısıyla bir talebenin bulunduğu şehri ve müesseseyi tedbil edebilirler." İlgili yasanın bütünü göz önüne getirilirse, biz yurt dışındaki öğrencilerle ilgili 1929 yılından kalma bu özel yasanın neye yaradığı anlaşılır.

"Müfettişler kendi hesaplarına tahsilde bulunan Türk talebelerinin vaziyetini ve çalışmalarını, aileleri tarafından vuku bulacak müracaat üzerine teftiş ederler ve neticeden kendilerine malumat verirler. Bu talebeden milli şeref ve haysiyeti kıracak surette hareket ettikleri, müfettişlik tarafından tesbit edilenler, velileri ile talebenin tahsilde bulunduğu memleket elçiliğine ve maarif vekaletine bildirirler." Onlarca yıl önce çıkarılmış bu kanun ve bu kanuna bağlı olarak hazırlanan bir yönetmenliğin hükümlerine göre işlem yapan bir müfettiş her hangi bir gencin ağır zindan cezalarına çarptırılmasına sebep olabilmektedir. Yukardaki kanun maddesi. " Türk öğrencile-

rinin yabancı memleketlerde okumaları ile ilgili talimatnamenin 21. maddesinin b. fıkrasına göre şu şekli almaktadır."Yabancı memleketlerde öğrenimde bulunan öğrencilerden, Türkiye devletinin mevzuatına göre memleket için zararlı sayılan fiil ve hareketlerde bulunan veya bu çeşit faaliyetlere katılanların öğrenci müfettişliğinin teklifi ve maarif vekaletinin tasvibi ile dövizleri kesilir ve kendileri yurda alınır." Ama mesele " yurda alınır" ile bitmemektedir. Asıl tehlike bundan sonra ortaya çıkmaktadır. (TCK madde 140) " devletinin hariçteki itibar ve nüfuzunu kırarak şekilde, devletin dahili vaziyeti hakkında yabancı bir memlekette asılsız, ve mübalalı veya maksadı mahsusamüstenit havadis veya haberler nesreden veya milli menfaatlara zarar verecek herhangi bir faaliyette bulunan vatandaş, beş seneden aşağı olmamak üzere hapse konulur." Bu duruma göre, bir müfettişin keyfi bir davranışı, Türkiyeli bir öğrenciyi 1416 sayılı kanun-yönetmenlik TCK zinciri ile, beş seneden aşağı olmamak üzere zindan cezasına çarptırılabilmektedir. İçinde bulunduğumuz emperyalist ülkelerdeki Türkiye öğrenci müfettişliğinin de durumu ve yaptıkları açıktır. Öğrencilerin hiçbir problemi ile ilgilenmeyen bu makam, burada emperyalistlerin polisi ile işbirliği yaparak ilerici öğrenci ve onların demokratik kitle teşkilatlarına baskılar yapmakta, pasaportlarının uzatılması için gerekli belgeleri göndermayerek,

çeşitli zorluklar çıkarmaktadırlar. Öğrenci müfettişliğinin casusluk dışında yaptığı tek iş, öğrencilerin pasaportlarının uzatılması için belge düzenlemektir. Öğrenci pasaportlarının öğrenim süresince uzatılması halinde, böyle bir bürokratik işleme ve dolayısıyla müfettişlik denen casusluk kurumuna gerek kalmayacaktır.

TÖK, komprador patron-ağa devletin buadaki uzantısı olan öğrenci müfettişliğinin gereksiz bir makam olarak kaldırılmasını talep eder. Bu konuda TÖK önümüzdeki dönemde öğrenci müfettişliğinin kalkması için kararlı mücadele vermelidir.

Öğrenci müfettişliği kalkmalıdır.

Öğrenci pasaportları öğrenim süresince uzatılmalıdır.

TÜRKİYE ÜNİVERSİTELER ARASI GİRİŞ SINAVLARI YURTDIŞINDA DA YAPILMALIDIR!

Hakim sınıflar 1975 yılı içinde B.Almanya'nın çeşitli şehirlerinde yapılan Üniversiteler arası giriş sınavlarını kabul etmedi.Böylece 1500 civarında Türkiyeli öğrencinin okuma isteği engelleni. 1976'da yapılan bir açıklamayla "Güvenilir olmadığı" gerekçesi ile,Üniversite giriş sınavlarının yurtdışında yapılması yasaklandı.Ecevit hükümeti bu yıl yaptığı bir açıklamayla, bu sene de sınavların yurtdışında yapılmayacağı kararını aldı.

Komprador Patron-Ağa Hükümetlerinin bu kararı okumak için yurtdışına gelmiş,fakat çeşitli zorluklar yüzünden,üniversiteye girememiş ve tekrar Üniversiteler arası seçme sınavlarına katılarak,Türkiye Üniversitelerinde okuma imkanı arayan,veya yurtdışında öğrenim görmeye çalışan,emekçi aile çocukları için hazırlanmış yeni bir oyundur.Bu kararlar yurtdışındaki fakir öğrencilere maddi zorluklar çıkarılarak okuma hakkı ellerinden alınmak isteniyor.

Bizler TÜK ve ona bağlı federasyon ve dernekler olarak,öğrenim hakkımıza yapılan bu saldırılara karşı özel olarak,üniversiteler arası seçme sınavlarının yurtdışında da yapılması için kararlı mücadele vermeliyiz.

YAŞASIN ÖĞRENCİLERLE İŞÇİLERİN DAYANIŞMASI!

Biz, Yurtdışındaki türkiyeli gençler halkımızın bir parçasıyız.Bizim kurtuluşumuz halkımızın bir bütün olarak kurtuluşuna bağlıdır.Bizim buralara gelmemize sebep olan sınıflar,ülkemizde bize okuma imkanı vermeyen Komprador patronlar ve toprak ağaları sınıflarıdır.Bu sınıflar bizlerin düşmanlarıdır.Ülkemizin bütün zenginliklerini,halkımızın alın terini,emperyalistlere,sosyal emperyalistlere peşkeş çeken,halkımızı sömüren,Türkiye proletaryası ve emekçi kitleler üzerinde faşist zulüm uygulayan sınıflar,bu sınıflardır.

Ülkemizdeki yoksulluğun,geri kalmışlığın,işsizliğin,açlığın sorumlusu,suçluları emperyalizmin uşakları olan bu sınıflardır.Milyonlarca türkiyeli işçinin yurtdışına göç etmesine sebep olan sınıflar,komprador burjuvalar ve toprak ağalarıdır.Bu sınıflar emperyalist ülkelerdeki Türkiyeli işçilerin de düşmanlarıdır.

Biz türkiyeli gençler,bunun bilincinde olarak hareket etmeli ve ortak düşmanlarımıza karşı birleşmeliyiz,onların saflarında yer almalıyız.Çünkü kurtuluşumuz Türkiye işçi sınıfının önderliğinde demokratik halk devrimiyle olacaktır.

Bizler, emperyalist ülkelerde öğrenim gören gençler,buralarda ekonomik ve siyasi baskılara maruz kalmaktayız.Buralarda çalışan Türkiyeli işçiler de çeşitli baskılarla karşı karşıyadırlar.Biz Türkiyeli işçilere ve öğrencilere aynı sınıflar (yani emperyalist burjuvazi) tarafından ekonomik ve siyasi baskılar uygulanmaktadır.

Gerek içinde yaşadığımız emperyalist ülkelerde gerekse Türkiye'de menfaatlerimiz bir,düşmanlarımız ortaktır.

Bu yüzden TÖK öğrencilerle işçilerin dayanışması yolunda, Türkiyeli işçilerin problemlerini halletmede hazır olmalı, ekonomik demokratik talepler uğruna mücadelelerinden, halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine destek olmada onlarla güçlerini birleştirmelidir.

TÖK kendi yapacağı eylemlerde işçilerle, İşçi Federasyonları ve dernekleriyle dayanışmaya girmelidir.

TÖK, kardeş işçi federasyonu olan ATİF'le bu uğurda ortak dayanışma eylemlerine girmelidir.

YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA.

Bugün, ülkemizdeki yoksulluğun, sefaletin ve işsizliğin sorumlusu emperyalizmdir. Çeşitli emperyalist büyük güçler, yüzyıldan fazla bir zamandan beri sömürmüşler, ülkemizin gelişmesini engelleyerek pazar durumunda bırakmışlardır. Emperyalistler aynı şeyi dünyanın diğer bağımlı ülkelerinde uygulamakta, diğer taraftan hem başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitleleri sömürmekte, sosyalist devletleri saldırı tehditi ve ekonomik abluka altında tutmaktadır.

Bu durum, sosyalist devletleri, emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfını ve emekçi kitleleri, bağımlı ülkenin ezilen halklarını, emperyalizme karşı mücadelede birleştirmeyi gerektirmektedir.

Bugün, ülkemizi sömürmede büyük payı olan emperyalist büyük güçler, B.Alman emperyalizmi, İngiliz ve Fransız emperyalistleridir.

Biz genel olarak emperyalizmin, sosyal emperyalizmin, bu arada içinde yaşadığımız emperyalist ülkelerin tekeldi burjuvalarının ülkemizi nasıl sömürdüklerini, halkımızın bu sömürü ve talana karşı mücadelesini emekçi kitlelere, öğrenci gençliğe anlatmalı, onların desteğini sağlamalıyız.

TÖK başta sosyalizmin kalesi olan ASHC gençliği, emperyalist, sosyal emperyalist ülkelerin gençliği emperyalizme bağımlı ülkelerin devrimci gençliği ile; emperyalist, sosyal emperyalist ve her türlü gericiliğe karşı enternasyonal dayanışma içinde olduğunu açıklar.

TÖK Türkiyeli öğrencilerin anti-faşist anti-emperyalist kitle teşkilatıdır.

TÖK içinde açıkça emperyalizmin ve faşizmin propagandasını yapan derneklere ve kişilere yer yoktur.

Emperyalizme karşı olmak demek, yalnızca ABD emperyalizmine ve batıdaki diğer emperyalist büyük güçlere karşı olmak demek değildir. Emperyalizme karşı olmak aynı zamanda sosyalist maskeli emperyalizme - sosyal-emperyalizme olmayı içerir. Faşizme karşı olmak, yalnızca Hitler-Mussolini tipi klasik faşizme karşı olmak değil, aynı zamanda sosyalizm maskeli faşizme-sosyal faşizme karşı olmak demektir. TÖK içinde, faşizme ve emperyalizme karşı olmak adına sosyal emperyalizmin ve sosyal faşizmin propagandasını yapan dernek ve kişilere yer yoktur. Bu TÖK üyeliğiyle bağdaşmaz bir durumdur.

Kahrolsun faşist iktidar ve sosyal faşistler.
Yaşasın devrimci Gençliğin Birliği.

Demokratik Kitle Derneği, Eylem Birliği, Ortak Eylem Anlayışımız.

TÖK, demokratik bir kitle örgütüdür. Devrimci kitle örgütü nedir? Devrimci kitle örgütleri en geniş kitleleri mesleki bir temelde içinde barındıran, kitlelerin akademik, ekonomik ve demokratik haklarını savunan ve geliştirmeye çalışan, halkımızın verdiği bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesini dolaylı olarak destekleyen, omuz veren örgütlerdir. Bu anlamda TÖK'ün genel siyaseti şöyle olmalıdır.

1. TÖK barındırdığı öğrenci kitlesinin somut taleplerini tutarlı bir şekilde savunmalı, öğrenci kitlesinin akademik, ekonomik ve demokratik haklarını savunmalı ve geliştirmelidir. TÖK, bu uğurda vereceği mücadele işte bu hakların geliştirilebileceğini ancak gerçek kurtuluşun halkımızın bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesinin başarısıyla mümkün olacağını da vurgulamalıdır. Bu anlamda TÖK, genel olarak Demokratik Halk Devriminden yana çıkmalı, onun propagandasını yapmalıdır.
2. Bugün dünyamız birbirine düşman iki kampa ayrılmıştır. Bir taraftan emperyalizm (sosyal emperyalizm de dahil) ve her türlü gericiliğin kampı, diğer taraftan uluslararası işçi sınıfının önderliğinde ezilen dünya halklarının kampı. TÖK, emperyalizm (sosyal emperyalizm dahil) ve her türlü gericiliğin kampına karşı, ezilen dünya halklarının yanında yer almalı, düşman kampa darbe vuran her mücadeleden yana tavır takınmalıdır. TÖK kitlesini enternasyonalist bir ruhla eğitmelidir.
3. TÖK ülkemizde emperyalizme (sosyal emperyalizm dahil), komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı, komprador patronların ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne karşı, tavır takınmalı, onları teşhire yönelmeli ve halkımızın bunlara karşı verdiği mücadeleyi desteklemeli ve tanıtmalıdır.
4. TÖK, emperyalizme (sosyal emperyalizm dahil) ve faşizme (sosyal faşizm dahil) karşı genel bir tavır takınmalıdır. Yani emperyalizmin (sosyal em-

peryalizm dahil) şu veya bu türüne, şu veya bu kesimine karşı çıkmakla yetinmemeli, emperyalizme (sosyal emperyalizm dahil) bir tüm olarak karşı çıkmalıdır. TÖK, kitlesine emperyalizmin ve faşizmin ne olduğunu kavratmalıdır.

5. TÖK, dünya çapında ve Türkiye çapında milli zulme karşı çıkmalı, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tavizsiz savunmalıdır. TÖK tüm milliyetlerin tam hak eşitliğini savunmalı ve talep etmelidir.
6. TÖK, kendi içinde demokratik-merkeziyetçiliği uygulamalıdır. Demokratik-merkeziyetçiliğin hem bir biriyle çelişen, hem de birbirini tamamlayan iki yanı vardır. Demokrasi yanı ve merkeziyetçilik yanı.
 - a) TÖK içinde demokrasi: TÖK içindeki tüm yönetici organların demokratik bir şekilde seçilmesi, TÖK siyasetinin demokratik bir ortamda kitle tarafından tartışılarak tespit edilmesi demektir.
 - b) TÖK içinde merkeziyetçilik: Kitle tarafından demokratik olarak alınan kararlara ve TÖK'ün demokratik olarak seçilen yönetici organlarının bu yönde alacakları kararlara uyulması demektir. Kararlar çoğunluğun iradesini belirler ve azınlık çoğunluğa uyar. Yani alınan kararlar, kararlar aynı görüşte olmayan azınlıkta bağlar. Ancak söz konusu azınlığın eleştirisi hakkı şartlı kalır.

TÖK demokratik bir kitle örgütü olarak yukardaki çizgi üzerinde inşa edilmelidir. Yani TÖK çeşitli "siyasi grup"ların bir "konfederasyonu" olamaz. Bu anlamda TÖK, Türkiye devriminin bir kısım strateji ve taktiklerinin çözüme bağlanması ve yürütülmesi görevini üstlenmez, üstlenemez, bu konularda tavır takınmaz. TÖK, hiç bir 'siyasi grup' un 'siyasi platform' unu kendine platform olarak seçemez, şu veya bu 'siyasi grup' un doğrudan propagandasının yapıldığı "tekke" haline getirilemez. Bu neden böyledir? Çünkü:

- a) TÖK en geniş öğrenci yığınlarını kucaklamayı amaçlar. Eğer TÖK devrimin çeşitli stratejik ve taktik meselelerinin tartışıldığı bir örgüt haline gelirse, ancak öğrencilerin bu konularda bilinci en ileri olan unsurlarını içinde barındırır, kitlelerin geri bilinçli, geniş kesimlerini dışlar. Dar çaplı bir örgüt haline gelir. Çeşitli fraksiyonların veya bir fraksiyonun açıkça cirit attığı kitlesiz, tekkelere döner.
- b) TÖK demokratik bir örgüttür ve halkımızın bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesine ancak dolaylı yollardan omuz verebilir. Bu mücadeleye önderlik edecek veya çeşitli stratejik ve taktik sorunlarını çözecek örgütler, demokratik kitle örgütleri değil, bizzat partiler ve diğer siyasi örgütlerdir. Doğrudan siyasi iktidara yönelmiş örgütlerin saydığımız görevlerinin, kitle örgütleri tarafından da yerine getirilebileceği, nitelik olarak ayrı bu iki tip örgütün aralarındaki farkı gözardı etmek anlamına gelir ve bu yanlıştır.
- c) Devrimin bir dizi stratejik ve taktik sorunlarının demokratik kitle örgütlerinde çözülmeye çalışılması ile, sadece ileri unsurların bir araya geldiği dar çaplı örgütlerde, bu unsurlar çabucak kitleden tecrit olurlar ve çok çabuk tesbit edilirler. Bu hakim sınıfların işine yarar.

EYLEM BİRLİĞİ

TÖK eylem birliğini kendi dışındaki anti-emperyalist, anti-faşist örgütlerle, genel yönelimi doğru olan eylemlerde geçici birlik sağlamak olarak ele alır. Eylemde birlik sadece o eylem için geçerlidir. Eylem birliği yapılacak örgütlerin niteliği önemli değildir. (tabii faşist ve sosyal faşist örgütler hariç). Eylem birliği yapılan örgütler demokratik kitle örgütü veya siyasi örgütler vs. olabilir. Buradaki ilke, eylemin genel yöneliminin doğru olması ve "eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesinin uygulanmasıdır.

Genel yönelimi doğru olan eylemi ortaya koyan örgüt (bu TÖK'de olabilir) eylemden önce diğer örgütleri haberdar eder veya diğer örgütler eylemde birlik için baş vururlar. Eylemin örgütlenmesinde veya ortaya konmasında çaba ve varlık gösteren örgütlere eylemde eşit söz hakkı verilir. Yani bu örgütler "eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda da özgürlük" ilkesini uygularlar. Ancak eylem günü ortaya çıkan örgüt ve gruplar için tabii ki propaganda ve ajitasyonda serbestlik gibi bir mesele söz konusu olamaz.

Faşist ve sosyal faşist örgütlerle eylem birliği yapılmaz denilmişti. Bu doğrudur. Ancak bu faşist ve sosyal faşistlerin örgütlediği hiç bir eyleme TÖK katılmaz anlamına gelmemlidir. Somut duruma bakarak eğer söz konusu eylem geniş yığınları toplayabilecek ise ve yönelimi biçimsel olarakta olsa doğru ise (bu mümkündür: örnek: sosyal faşistlerin batı Almanya'da Türkeş'in gelişini protesto etmeleri gibi). TÖK böyle eylemlere eylemin yönelimini öz olarakta doğruya yöneltmek için ve eylemin önderliğini ele alarak geniş kitlelere ulaşmak için katılabilir. Ancak bu TÖK'ün eylem birliği anlayışının dışında kalan ve somut olarak geçerliliği olabilecek taktik bir mesele olarak kavranmalıdır, eylemde birlik olarak değil.

ORTAK EYLEM

Ortak eylem bir kaç örgütün ortak olarak yürüttükleri, güçlerini birleştirdikleri kısa veya uzun süreli bir eylemdir. Ortak eylemi yürüten örgütler, eylemden önce bir araya gelerek, eylemin platformunu yani içeriğini, amacını, örgütlenmesini, propagandasını vs. ince noktalarına kadar tartışırlar ve anlaşırlar. Eylemde tek bir platform etrafında tüm örgütler birleşirler, ve ortak hareket ederler. Her örgütün kendi örgütü adına, platformu aşan propaganda ve ajitasyon serbestliği yoktur. Tüm propaganda ve ajitasyon ortak platform çerçevesinde yürütülür. Ancak TÖK, girdiği ortak eylemlerde, birlik adına, kendi demokratik kitle örgütü anlayışından ve ilkesinden, özü içeren hiç bir taviz veremez. Bu tavır, TÖK'ün ortak eylem yapacağı diğer örgütlerin TÖK'ün ortak eylem platformunu öz olarak kabul etmelerini de beraberinde getirir. Ve / veya diğer örgütlerin ortak eylem platformu TÖK tarafından, demokratik

kitle örgütü anlayışımız ve ilkelerimizden öz olarak taviz söz konusu olmadan, kabul edilirse, ortak eylem mümkün olur.

Yukardaki şartlar altında TÖK'le ortak eylem yapacak olan örgütlerin, pratikte esas olarak, TÖK ile aynı nitelikte olan yani aynı ilkeleri ve demokratik kitle örgütü anlayışını savunan örgütler olacağı açıktır. Ancak buradan yola çıkarak, TÖK'ün ortak eylem platformunu kabul eden ve fakat demokratik kitle örgütü olmayan örgütlerle; örneğin partilerle, kitle karakterli örgütlerle vs. ortak eylem yapamayacağı sonucuna varmak yanlıştır. Platformumuzu kabul eden tüm anti-faşist anti-emperyalist teşkilatlarla ortak eylem yapılabilir.

TÜZÜK TASLAĞI

Paragraf 1) KONFEDERASYONUN ADI VE MERKEZİ :

Konfederasyonun adı "TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER FEDERASYONU - Yurt Dışı" olup, kısa adı "TÖK/YD" dir. Konfederasyonun Genel Merkezi YK kararıyla saptanır. Konfederasyon Genel Merkezinin bulunduğu ülke sınırları içinde adres, Yürütme Kurulu kararı ile belirlenir. Konfederasyonun adı ve merkezi, Genel Merkezin bulunacağı ülke mahkemelerinde tes - cil ettirilir.

Paragraf 2) KONFEDERASYONUN AMAÇLARI :

- a) Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının, halk demok - ve bağımsızlık mücadelesini destekler,
- b) Yurtdışındaki Türkiyeli öğrenci gençliğin ekonomik ve demokratik hakları için mücadele eder ve temsil ettiği kitlenin ekonomik ve demokratik taleplerini savunur,
- c) Çatısı altında barındırdığı kitleyi enternasyonalizm ruhu ile eğitir ve Türkiyeli öğrenciler ile diğer mil - liyetlerden öğrenciler arasındaki dayanışmayı geliştiri - r, bunun için diğer milliyetlerden ilerici öğrenci teşkilatları ile ilişki kurar,
- d) Yurtdışında işçilerin, ekonomik ve demokratik talep - lerini savunan işçi örgütleri ile iyi ilişkiler kurar,
- e) Devrimci kültüre sahip çıkar, tanıtır ve yayar,
- f) Yurtdışındaki aynı amaca hizmet eden demokratik işçi ve öğrenci örgütleriyle eylem birliği yapabilir.

Paragraf 3) ÜYELİK :

- a) Konfederasyon tüzüğünü kabul eden,
- b) Konfederasyonun amaçları doğrultusunda çalışan,
- c) Üyelik aidatını düzenli ödiyen,

Yurtdışındaki Türkiyeli Öğrenci Federasyonları Konfede - rasyona üye olabilir. Herhangi bir ülkede, Konfederasyona bağlı bir federasyon var ise, aynı ülkedeki bir başka fe - derasyon veya örgüt TÖK'e üye olamaz. Konfederasyona üye bir öğrenci federasyonunun olmadığı ülkelerde ise, tek tek

öğrenci dernekleri fahri üye olabilirlerki, böyle derneklerin seçilme hakları vardır; seçme hakları yoktur.

Konfederasyon üyeliğine müracaat; Konfederasyon Genel Sekreterliğine, federasyon yöneticileri tarafından a) yetkili kurul kararı b) federasyonların son GK protokolü c) federasyonun tüzüğü ile yazılı olarak yapılır.

Konfederasyon üyeliğine kabul edilme, konfederasyon Yönetim Kurulu kararı ile olur. Konfederasyona üyelik müracaatı, müracaat sonrası ilk yönetim kurulu toplantısında kararlaştırılır. Üyeliği kabul edilen federasyon veya derneğin üyelik yükümlülüğü, üye olma kararı alındığı tarihten itibaren başlar. Üyeliğe kabul edilmeyen federasyon veya dernekler, konfederasyon Genel Kuruluna başvurabilirler. Bu takdirde salt çoğunluk ile GK kararı kesindir.

Konfederasyon üyesi bir örgüt, kendi tüzüğüne uygun olarak yapılan Genel Kurul kararı ile konfederasyon YK'na yazılı müracaat ile üyelikten ayrılabilir.

Konfederasyon tüzüğünde belirlenen amaçlara ve konfederasyon GK kararlarına aykırı hareket eden, Konfederasyona ödemekle yükümlü olduğu üyelik aidatını düzenli ödemeyen federasyon ve dernekler, Konfederasyon YK kararı ile üyelikten çıkarılabilir. Üyilekten çıkarılan örgütler, üyeliklerinin sona ermesinden sonraki ilk GK'a oy hakları olmaksızın başvurabilirler. Üyelikten çıkarılan her örgüt, üyeliklerinin sona ermesine dek, konfederasyona olan mali yükümlülüklerini yerine getirmek, var ise borçlarını ödemek zorundadır.

Paragraf 4) ÜYELİK AİDATI :

Üyelik aidatları, federasyonların son Genel Kurulunda bulunan delegeler sayısı üzerinden hesaplanır ve üyelik aidatı her delege başına yıllık 25.- DM dir. Üye derneklerin aidatı ise, son genel kurullarındaki üye sayısına göre çıkartabilecekleri delege başına yıllık 25.- DM olarak hesaplanır. Üyelik aidatı GK salt çoğunluğu kararı ile değiştirilebilir. Üyelik aidatları en geç, GK'dan bir ay önce ödenmek zorundadır.

Paragraf 5) KONFEDERASYONUN ORGANLARI :

- a) Genel Kurul
- b) Yönetim Kurulu

- c) Yürütme Kurulu
- d) Denetim Kurulu
- e) Genel Temsilciler Meclisidir.

Paragraf 6) GENEL KURUL :

Genel Kurul, Konfederasyonun en yüksek organıdır. GK üye federasyon delegelerinden ve federasyonlar yönetim kurullarından oluşur.

Delegeler; Konfederasyona üye federasyonların Yönetim Kurulları tarafından demokratik bir şekilde, federasyonların çatısı altında barındırdığı derneklerin son olağan GK'larındaki toplam üye sayısı üzerinden saptanır. Federasyonlar her 25 üyesini 1 delege ile temsilen GK'a katılır. Federasyon Yönetim Kurulları tarafından seçilen delegelerin sayısı ve isimleri, konfederasyon GK'undan en geç 7 gün önce Genel Sekreterliğe bilidirilir. Konfederasyon üyeliği 3 aydan az olan federasyon delegelerinin oy hakkı yoktur. Federasyonlardan birinin geçerli üyesi olanlar, konfederasyonun organlarına seçilebilirler.

Genel Kurul olağan ve olağanüstü olmak üzere iki şekilde toplanır. Olağan Genel Kurul en az 1,5 yılda bir kere, konfederasyon Yönetim Kurulunun kararı ve toplantı tarihinden en az 14 gün önce, gündemi belirli yazılı çağrı ile toplanır. Olağanüstü Genel Kurul ise, Konfederasyon YK'nun yazılı çağırısı veya Konfederasyon Genel Kurulunda federasyonları temsil eden delegelerin toplamının 1/3'ünün gerekçesini belirterek yazılı istekleri üzerine Yönetim Kurulu tarafından, müracaat tarihinden sonra en geç 2 ay içinde yapılır.

Genel Kurul toplam delege sayısının salt çoğunluğu ile açılır. Genel Kurulda, salt çoğunluğun sağlanamaması durumunda en geç 14 gün içinde yapılmak üzere ertelenir, ki bu toplantıda delegeler sayısının salt çoğunluğuna bakılmaz.

Genel Kurulda, Genel Kurulu oluşturan her doğal üyenin (delegeler, Konfederasyon ve Federasyon Yönetim Kurulu üyelerinin) devredilemez bir oy hakkı vardır. Genel Kurul, mevcut delege sayısının salt çoğunluğu ile karar alabilir. Bir önerinin oylanmasında oyların eşitliği durumunda, söz konusu öneri rededilir. Konfederasyon organları gizli oy ile seçim kurulu başkanlığında seçilir.

Genel Kurul, konfederasyon organlarını seçer. Genel Kurul; konfederasyon YK'unun çalışma ve mali raporunu dinler, YK'nu aklar veya mahkemeye verme yönünde karar alır ve gelecek dönemde yapılacak çalışmalar için bağlayıcı kararlar alır. (GK için bir iç tüzük hazırlanır)

Paragraf 7) YÖNETİM KURULU :

Yönetim Kurulu, iki genel kurul arasında konfederasyonun en yüksek organıdır. 7 asil 4 yedek üyeden oluşan YK, genel kurul tarafından bir buçuk yıl için seçilir. Yönetim kurulu asil üyeleri seçimi oy pusulalarına en fazla 7 isim yazılarak toptan seçilir. Yönetim kurulu asil üyelerinin seçiminden sonra en fazla oy alan 4 kişide YK ye-

dek üyeliklerine seçilir. Yönetim Kurulu üyelerinden istifaların olması durumunda sıra ile yönetim kurulu yedek üyeleri onların yerine alınır. Yönetim kurulu yedek üyelerinin, yedek üyelik sıfatı sürecinde oy hakları yoktur.

Yönetim kurulu, bir genel başkan, bir başkan yardımcısı, bir genel sekreter, bir sayman ve 3 üyeden meydana gelir. Yönetim Kurulu, Genel Kuruldan en geç 1 hafta sonra biraraya gelir ve kendi arasında görev dağılımını yapar. Yönetim kurulu başkanı aynı zamanda yürütme kurulu başkanıdır. Konfederasyonu dışı karşı tek başına Genel Başkan (BGB P 26) temsil eder. Genel başkanın istifa etmesi durumunda, konfederasyon olağanüstü genel kurula gider.

Yönetim kurulu en az 4 ayda bir kez toplanır ve salt çoğunluk ile karar alır. Yönetim kurulu konfederasyonun çalışmalarını konfederasyon tüzük amaçları ve genel kurul kararları doğrultusunda yönlendirir, genel kurula çalışma raporu sunar.

Konfederasyon üyeliğini yitiren bir federasyon, konfederasyon yönetim kurulu üyeliğinde düşer. Yönetim kurulu, gerektiğinde federasyon başkanlarını toplantılarına çağırabilir. Arka arkaya 3 YK toplantısına mazeretsiz katılmayan YK üyesi, YK üyelik hakkını yitirir.

Paragraf 8) YÜRÜTME KURULU :

Yürütme kurulu, konfederasyon yönetim kurulunun kendi arasında seçtiği bir organdır. 3 asil ve 2 yedek üyeden oluşur. Yönetim kurulu başkanı, başkan yardımcısı ve sekreter, yürütme kurulunun asil üyeleridir. Yürütme kurulu, iki yönetim kurulu toplantıları arasında YK kararlarını yürütmekle yükümlüdür ve en az ayda bir kez toplanır. Yönetim kurulu toplantılarında çalışma raporu verir.

Paragraf 9) DENETİM KURULU :

Denetim kurulu, genel kurul tarafından bir buçuk yıl için seçilir ve 1 başkan 2 üyeden oluşur, ayrıca 2 yedek üyesi seçilir. Denetim kurulu, yönetim kurulu ile sürekli ilişki halinde bulunur, yönetim ve yürütme kurulunun yürüttüğü çalışmaların GK kararlarına ve tüzüğe uygunluğunu denetler. Denetim kurulu, aynı zamanda federasyon denetim kurulu başkanları ile de ilişkilerini sürdürür ve 6 ayda bir üye federasyonlara bilgi verir. Denetim kurulu üye federasyonlar arasında ve içinde olan anlaşmazlıkları YK'nun teklifleriyle denetler ve rapor düzenler. Denetim kurulu konfederasyonun mali işlemlerini denetler.

Paragraf 10) GENEL TEMSİLCİLER MECLİSİ :

Genel Temsilciler Meclisi; konfederasyon YK, denetim kurulu ve üye federasyonların yönetim kurullarından oluşur. Konfederasyonun danışma organıdır. Konfederasyon yönetim kurulu kararı ile en az yılda bir kez toplanabilir.

Paragraf 11) KONFEDERASYON GELİR VE GİDERLERİ :

Konfederasyonun sürekli gelirleri üye aidatlarıdır. Ayrıca konfederasyon yayınlarından, bağış, gece düzenleme gibi yollar ile gelir sağlanabilir. Gelirler kişisel çıkarlar için harcanamaz. Konfederasyon paralarının 200.- DM'den fazlası mutlaka bir banka veya posta hesabına yatırılmalıdır. Parayı çekmek için Genel Başkan ve saymanın imzası gereklidir.

Konfederasyon bütçesi YK tarafından düzenlenir, gelir ve giderler sayman tarafından düzenli olarak mali deftere işlenir.

Paragraf 12) TÜZÜK DEĞİŞİKLİĞİ VE KONFEDERASYON FESHİ :

Konfederasyon tüzük değişikliği veya konfederasyonun feshi hakkında Genel Kurul 3/4 (dörtte üç) çoğunluk ile karar alabilir. Konfederasyonu dağıtma kararı alan, konfederasyon genel kurulu, konfederasyon demirbaşlarının ne olacağı konusunda karar alır.

Bu tüzük 12 paragraftır.

**BİRLİK'İ OKU, OKUT,
ELEŞTİR !
YAZI GÖNDER !**

BİRLİK
TÖK-YD

YAZIŞMA ADRESİ : POSTFACH: 4528 - 6000 Frankfurt/1
KONTO NUMARASI : A.AKYÜZ, COMMERZBANK
ZWEIGSTELLE BOCKENHEIM/FRANKFURT
NO : 77 35 129
BANKLEITZAHL : 500 400 00

**FİYATI: 1 DM
2 FR
30 P**